

U S T A W A

z dnia

o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa zasady sprawowania nadzoru uzupełniającego nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego oraz zasady objęcia nadzorem uzupełniającym innych podmiotów działających w konglomeracie finansowym, w tym dominujących podmiotów nieregulowanych.

2. Ustawa określa także zasady współpracy w zakresie sprawowania nadzoru uzupełniającego krajowych organów nadzoru z zagranicznymi organami nadzoru.

Art. 2. 1. Celem nadzoru uzupełniającego jest ochrona stabilności finansowej instytucji kredytowych, zakładów ubezpieczeń i firm inwestycyjnych wchodzących w skład konglomeratu finansowego.

2. Nadzór uzupełniający jest wykonywany poprzez badanie:

- 1) adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego oraz strategii postępowania w tym zakresie;
- 2) znaczących transakcji wewnątrzgrupowych;
- 3) poziomu koncentracji ryzyka w konglomeracie finansowym oraz znaczącej koncentracji ryzyka;
- 4) ryzyka konfliktu interesów pomiędzy podmiotami w konglomeracie;

- 5) prawidłowości zarządzania ryzykiem;
- 6) rzetelności i poprawności kontroli wewnętrznej.

Art. 3. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) instytucja kredytowa:
 - a) bank krajowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.²⁾), zwanej dalej „ustawą – Prawo bankowe”,
 - b) bank zagraniczny w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo bankowe,
 - c) instytucję kredytową w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy – Prawo bankowe,
 - d) instytucję pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. Nr 169, poz. 1385 oraz z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 96, poz. 959);
- 2) zakład ubezpieczeń:
 - a) krajowy zakład ubezpieczeń w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej, (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1151 oraz z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 96, poz. 959), zwanej dalej „ustawą o działalności ubezpieczeniowej”,
 - b) zagraniczny zakład ubezpieczeń w rozumieniu art. 2 pkt 16 ustawy o działalności ubezpieczeniowej;
- 3) firma inwestycyjna:
 - a) dom maklerski w rozumieniu art. 29 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi (Dz. U. z 2002 r. Nr 49, poz. 447, z późn. zm.³⁾), zwanej dalej

- „ustawą – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi”,
- b) zagraniczną osobę prawną, o której mowa w art. 52 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi,
 - c) zagraniczną firmę inwestycyjną, o której mowa w art. 4 pkt 25 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, z wyłączeniem zagranicznych instytucji kredytowych, o których mowa w art. 4 ust. 24 tej ustawy,
 - d) towarowy dom maklerski, który uzyskał zezwolenie, o którym mowa w art. 38 ust. 3 ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. Nr 103, poz. 1099, z 2002 r. Nr 200, poz. 1686, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 84, poz. 774 i Nr 223, poz. 2216 oraz z 2004 r. Nr 64, poz. 594),
 - e) zagraniczną osobę prawną prowadzącą działalność maklerską w formie oddziału, o której mowa w art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, która uzyskała zezwolenie, o którym mowa w art. 38 ust. 3 tej ustawy,
 - f) podmioty z siedzibą na terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim, które prowadzą działalność inwestycyjną lub działalność maklerską w tym państwie i które podlegają regulom ostrożnościowym co najmniej tak restrykcyjnym, jak podmioty prowadzące taką działalność w państwie członkowskim,
 - g) towarzystwo funduszy inwestycyjnych utworzone na podstawie ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546), zwanej dalej „ustawą o funduszach inwestycyjnych”,
 - h) spółkę zarządzającą, o której mowa w art. 2 pkt 10 ustawy o funduszach inwestycyjnych;

- 4) podmiot regulowany – instytucję kredytową, zakład ubezpieczeń lub firmę inwestycyjną;
- 5) dominujący podmiot nieregulowany – podmiot dominujący, niebędący podmiotem regulowanym, który wraz z podmiotami zależnymi, z których co najmniej jeden jest podmiotem regulowanym mającym siedzibę w państwie członkowskim, tworzy konglomerat finansowy;
- 6) regulacje sektorowe – przepisy określające warunki wykonywania działalności przez podmioty regulowane;
- 7) grupa – grupę podmiotów składającą się z podmiotu dominującego, podmiotów od niego zależnych i podmiotów powiązanych z nimi poprzez znaczący udział kapitałowy, a także grupę podmiotów powiązanych ze sobą umową o zarządzanie, o której mowa w art. 7 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037, z 2001 r. Nr 102, poz. 1117 oraz z 2003 r. Nr 49, poz. 408 i Nr 229, poz. 2276) lub inną umową o podobnym charakterze, jak również w ten sposób, że dany podmiot ma wpływ na kierowanie polityką finansową i operacyjną innego podmiotu;
- 8) sektor bankowy – sektor, który tworzą instytucje kredytowe, instytucje finansowe w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 7 ustawy – Prawo bankowe lub przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 12 tej ustawy;
- 9) sektor ubezpieczeniowy – sektor, który tworzą zakłady ubezpieczeń lub dominujący podmiot ubezpieczeniowy w rozumieniu art. 2 pkt 13a ustawy o działalności ubezpieczeniowej;
- 10) sektor usług inwestycyjnych – sektor, który tworzą firmy inwestycyjne;
- 11) sektor finansowy – sektor, który tworzy co najmniej jeden podmiot z sektora bankowego lub ubezpieczeniowego lub usług inwestycyjnych, zwanych dalej „sektorami” lub co najmniej jeden dominujący podmiot nieregulowany;

- 12) podmiot dominujący – podmiot dominujący w rozumieniu art. 4 pkt 16 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi;
- 13) podmiot zależny – podmiot zależny w rozumieniu art. 4 pkt 16a ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi;
- 14) znaczący udział kapitałowy – posiadanie przez podmiot bezpośrednio lub pośrednio co najmniej 20% kapitału innego podmiotu lub prawa do wykonywania co najmniej 20% głosów w organie stanowiącym, a także innych praw do kapitału podmiotu ustanawiających z nim trwałe związki umożliwiające uzyskiwanie korzyści przez podmiot dysponujący tymi prawami;
- 15) bliskie powiązania – powiązania przez:
 - a) znaczący udział kapitałowy w innym podmiocie lub
 - b) pozostawanie z innym podmiotem w stosunku dominacji lub zależności, lub
 - c) posiadanie jako akcjonariusz, wspólnik lub udziałowiec innego podmiotu uprawnienia do wykonywania większości praw głosu na podstawie umowy o zarządzanie, o której mowa w art. 7 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych lub innej umowy o podobnym charakterze zawartej z innymi akcjonariuszami, wspólnikami lub udziałowcami tego podmiotu;
- 16) państwa członkowskie – państwa członkowskie Unii Europejskiej oraz państwa Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- 17) krajowe organy nadzoru – Komisję Nadzoru Bankowego, Komisję Papierów Wartościowych i Giełd oraz Komisję Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych;
- 18) zagraniczne organy nadzoru – organy nadzoru z innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich uprawnione do sprawowania nadzoru nad podmiotami regulowanymi;

- 19) koordynator – krajowy organ nadzoru sprawujący nadzór uzupełniający;
- 20) koordynator zagraniczny – zagraniczny organ nadzoru sprawujący nadzór uzupełniający;
- 21) zainteresowane organy nadzoru:
 - a) krajowe organy nadzoru lub zagraniczne organy nadzoru, sprawujące nadzór skonsolidowany lub dodatkowy nad podmiotami wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego, w rozumieniu regulacji sektorowych,
 - b) koordynator lub koordynator zagraniczny,
 - c) inne organy nadzoru wskazane przez organy, o których mowa w lit. a i b, w szczególności gdy udział nadzorowanych przez te organy podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego przekracza 5% udziału w aktywach netto lub udziału w składce przypisanej brutto danego sektora rynku w państwie, w którym są zarejestrowane oraz ze względu na rolę, jaką w konglomeracie finansowym odgrywają podmioty nadzorowane przez te organy;
- 22) transakcja wewnątrzgrupowa – transakcję, na podstawie której należącej do konglomeratu finansowego podmiot regulowany lub podmiot, wobec którego podmiot wchodzący w skład konglomeratu finansowego pełni funkcję organu zarządzającego, bezpośrednio lub pośrednio zobowiązuje się wobec innego podmiotu z tej samej grupy lub innego podmiotu blisko powiązanego z podmiotem z tej grupy do określonego zachowania lub do spełnienia określonego świadczenia;
- 23) znacząca koncentracja ryzyka – możliwość poniesienia przez podmiot regulowany wchodzący w skład konglomeratu finansowego straty, która jest wystarczająco istotna, by zagrozić wypłacalności lub sytuacji finansowej podmiotów regulowanych w tym konglomeracie finansowym.

Rozdział 2

Identyfikowanie konglomeratów finansowych

Art. 4. 1. Konglomerat finansowy tworzy grupa podmiotów spełniająca łącznie następujące warunki:

- 1) co najmniej jeden z podmiotów w grupie jest podmiotem regulowanym, przy czym:
 - a) jest on podmiotem dominującym wobec podmiotu z sektora finansowego lub podmiotu powiązanego z podmiotem z sektora finansowego poprzez znaczący udział kapitałowy, umowę o zarządzanie, o której mowa w art. 7 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych lub inną umowę o podobnym charakterze albo
 - b) nie jest podmiotem, o którym mowa w lit. a, a grupa prowadzi działalność głównie w sektorze finansowym w rozumieniu art. 6 ust. 1;
- 2) co najmniej jeden z podmiotów w grupie należy do sektora ubezpieczeniowego i co najmniej jeden należy do sektora bankowego lub sektora usług inwestycyjnych;
- 3) skonsolidowana działalność podmiotów grupy należących do sektora ubezpieczeniowego oraz skonsolidowana działalność podmiotów należących do sektora bankowego i sektora usług inwestycyjnych są znaczące w rozumieniu art. 6 ust. 2 lub 3.

2. Koordynator informuje podmiot wiodący w konglomeracie finansowym o spełnieniu przez grupę warunków, o których mowa w ust. 1, oraz o swojej właściwości jako koordynatora dla tego konglomeratu finansowego.

3. Informację, o której mowa w ust. 2, koordynator przekazuje także zagranicznym organom nadzoru, które udzieliły zezwolenia podmiotom regulowanym w grupie oraz Komisji Europejskiej.

4. Podmiot wiodący w konglomeracie finansowym, zwany dalej „podmiotem wiodącym”, informuje podmioty regulowane wchodzące w skład konglomeratu finansowego o spełnianiu przez grupę warunków, o których mowa w ust. 1.

5. Podmiotem wiodącym jest podmiot dominujący będący podmiotem regulowanym lub dominującym podmiotem nieregulowanym. Jeżeli w konglomeracie finansowym jest kilka podmiotów dominujących, podmiotem wiodącym jest podmiot dominujący będący podmiotem regulowanym o największej sumie bilansowej w najistotniejszym sektorze finansowym konglomeratu finansowego. W przypadku braku podmiotu dominującego, podmiotem wiodącym jest podmiot regulowany o największej sumie bilansowej w najistotniejszym sektorze finansowym konglomeratu finansowego.

6. W innych przypadkach niż określone w ust. 5, podmiotem wiodącym jest podmiot regulowany, wchodzący w skład konglomeratu finansowego wskazany przez koordynatora, w drodze decyzji administracyjnej, po zasięgnięciu opinii krajowych organów nadzoru.

Art. 5. Jeżeli dana grupa, spełniając warunki, o których mowa w art. 4 ust. 1, wchodzi w skład innej grupy, która także spełnia te warunki, konglomeratem finansowym jest wyłącznie ta druga grupa i wyłącznie do podmiotów tej drugiej grupy stosuje się przepisy ustawy.

Art. 6. 1. Grupa prowadzi działalność głównie w sektorze finansowym, jeśli udział sumy bilansowej podmiotów sektora finansowego w grupie, w odniesieniu do sumy bilansowej całej grupy, przekracza 40%.

2. Działalność grupy w poszczególnych sektorach jest znacząca, jeżeli średnia arytmetyczna ze wskaźnika struktury tego sektora i wskaźnika wypłacalności tego sektora wynosi więcej niż 10%. Obliczając średnią sektor bankowy i sektor usług inwestycyjnych uwzględnia się łącznie.

3. Działalność grupy w poszczególnych sektorach jest również znacząca, jeżeli suma bilansowa najmniej istotnego sektora w grupie przekracza równowartość 6 mld euro.

4. Wskaźnik struktury sektora w grupie jest liczony jako iloraz sumy bilansowej wszystkich podmiotów w grupie należących do danego sektora oraz sumy bilansowej wszystkich podmiotów w grupie należących do sektora finansowego.

5. Wskaźnik wypłacalności sektora w grupie jest liczony jako iloraz sumy wymogów kapitałowych w sektorze bankowym i inwestycyjnym lub marginesu wypłacalności w sektorze ubezpieczeniowym wszystkich podmiotów w grupie należących do danego sektora oraz sumy wymogów kapitałowych w sektorze bankowym i inwestycyjnym lub marginesu wypłacalności w sektorze ubezpieczeniowym wszystkich podmiotów należących do sektora finansowego.

6. Najmniej istotnym sektorem w konglomeracie finansowym jest sektor o najniższej średniej, o której mowa w ust. 2, a najistotniejszym sektorem w konglomeracie finansowym jest sektor o najwyższej średniej.

7. Równowartość w złotych sumy, o której mowa w ust. 3, oblicza się według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu bilansowym, na który sporządzane jest sprawozdanie finansowe.

Art. 7. 1. Wielkości, o których mowa w art. 6, oblicza się na podstawie zbadanych skonsolidowanych sprawozdań finansowych.

2. W przypadku podmiotów wchodzących w skład konglomeratu finansowego, dla których nie sporządza się skonsolidowanych sprawozdań finansowych lub gdy skonsolidowane sprawozdania finansowe nie obejmują wymaganych danych, wielkości, o których mowa w art. 6, określa się na podstawie zagregowanej sumy bilansowej podmiotów wchodzących w skład grupy. Zagregowaną sumę bilansową określa się na podstawie zbadanych rocznych sprawozdań finansowych, przy uwzględnieniu sumy bilansowej danego podmiotu w części proporcjonalnie odpowiadającej zaangażowaniu kapitałowemu grupy w tym podmiocie.

3. Obliczając wielkości, o których mowa w art. 6, aktywów funduszy inwestycyjnych oraz aktywów zbiorczych portfeli papierów wartościowych w rozumieniu ustawy o funduszach inwestycyjnych nie uwzględnia się.

Art. 8. 1. Podmioty wchodzące w skład konglomeratu finansowego podlegają nadzorowi uzupełniającemu od dnia doręczenia informacji, o której mowa w art. 4 ust. 2.

2. W przypadku gdy właściwym w zakresie sprawowania nadzoru uzupełniającego jest koordynator zagraniczny, podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru podlegają nadzorowi uzupełniającemu od dnia poinformowania o spełnieniu przez grupę warunków uznania za konglomerat finansowy.

3. Podmioty wchodzące w skład konglomeratu finansowego podlegają nadzorowi uzupełniającemu do dnia doręczenia podmiotowi wiodącemu informacji, o której mowa w art. 12 ust. 1, albo doręczenia decyzji, o której mowa w art. 11 ust. 3, albo do dnia upływu okresu, na jaki została wydana decyzja, o której mowa w art. 11 ust. 1.

4. W przypadku gdy właściwym w zakresie sprawowania nadzoru uzupełniającego jest koordynator zagraniczny, przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 9. Jeżeli grupa spełniając warunek, o którym mowa w art. 6 ust. 3, nie spełnia warunku, o którym mowa w art. 6 ust. 2, koordynator, po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów nadzoru, może, w drodze decyzji administracyjnej skierowanej do podmiotu wiodącego, ustalić, że grupa nie będzie podlegała nadzorowi uzupełniającemu, jeżeli ze względu na cele nadzoru uzupełniającego byłoby to niewłaściwe lub mylące.

Art. 10. 1. W przypadku gdy grupa przestała spełniać kryteria określone w art. 6, koordynator, po zasięgnięciu opinii innych zainteresowanych organów nadzoru może, w drodze decyzji administracyjnej wydanej na okres nie dłuższy niż 3 lata, określić, że podmioty wchodzące w skład grupy będą nadal podlegać nadzorowi uzupełniającemu w okresie nie dłuższym niż okres, na jaki decyzja została wydana, jeżeli:

- 1) wysokość wskaźników, o których mowa w art. 6 ust. 1 i 2, wynosi odpowiednio 35% i 8% lub

2) wysokość sumy bilansowej, o której mowa w art. 6 ust. 3, przekracza równowartość 5 mld euro.

2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, jest natychmiast wykonalna.

3. Przed upływem okresu, na jaki została wydana decyzja, o której mowa w ust. 1, koordynator, po zasięgnięciu opinii innych zainteresowanych organów nadzoru, może ją uchylić pomimo spełniania przez grupę kryteriów, o których mowa w ust. 1.

4. Decyzje, o których mowa w ust. 1 i 3, doręcza się niezwłocznie podmiotowi wiodącemu.

5. Równowartość w złotych sumy, o której mowa w ust. 1 pkt 2, oblicza się według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu bilansowym, na który sporządzane jest sprawozdanie finansowe.

Art. 11. 1. Z zastrzeżeniem ust. 2, jeżeli podmiotem wiodącym jest podmiot z siedzibą na terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim, a podmioty regulowane mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie podlegają nadzorowi uzupełniającemu sprawowanemu przez organy nadzoru państwa niebędącego państwem członkowskim w zakresie odpowiadającym nadzorowi sprawowanemu na podstawie przepisów ustawy, do tych podmiotów regulowanych stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 3.

2. Krajowy organ nadzoru sprawujący nadzór nad podmiotem regulowanym o największej sumie bilansowej w najistotniejszym sektorze finansowym może nakazać, w drodze decyzji administracyjnej skierowanej do tego podmiotu regulowanego, wydanej po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów i koordynatora, utworzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot wiodący lub inny podmiot wchodzący w skład tego konglomeratu finansowego dominującego podmiotu nieregulowanego, pod rygorem zastosowania środków określonych w regulacjach sektorowych w stosunku do podmiotu regulowanego.

Art. 12. 1. Jeżeli grupa przestała spełniać warunki, o których mowa w art. 4 ust. 1 albo w art. 10 ust. 1, koordynator niezwłocznie informuje o tym podmiot wiodący.

2. Informację, o której mowa w ust. 1, koordynator przekazuje także zagranicznym organom nadzoru, które udzieliły zezwolenia podmiotom regulowanym w grupie lub zagranicznym organom nadzoru państwa członkowskiego, w którym dominujący podmiot nieregulowany posiada siedzibę, ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych oraz Komisji Europejskiej.

3. Podmiot wiodący informuje podmioty regulowane wchodzące w skład konglomeratu finansowego o zaprzestaniu spełniania przez grupę warunków, o których mowa w art. 4 ust. 1 albo w art. 10 ust. 1.

Art. 13. 1. Członkiem organu zarządzającego dominującego podmiotu nieregulowanego z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może być wyłącznie osoba fizyczna, która spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
- 2) daje rękojmię należytego pełnienia funkcji członka organu zarządzającego dominującego podmiotu nieregulowanego, przy uwzględnieniu istoty jego działalności oraz roli w konglomeracie finansowym;
- 3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione z winy umyślnej.

2. W przypadku gdy dominujący podmiot nieregulowany z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie posiada organu zarządzającego, przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do osoby lub osób odpowiedzialnych za prowadzenie spraw dominującego podmiotu nieregulowanego.

Art. 14. Krajowy organ nadzoru dokonuje nie rzadziej niż raz w roku przeglądu sektora finansowego, w zakresie swojej właściwości, w celu identyfikowania grup

spełniających kryteria, o których mowa w art. 4 ust. 1, oraz sporządza informację z tych przeglądów.

Art. 15. 1. Krajowe organy nadzoru odbywają wspólne posiedzenia w celu omówienia spraw z zakresu nadzoru uzupełniającego, w tym informacji, o których mowa w art. 14.

2. Wspólne posiedzenia krajowych organów nadzoru, zwane dalej „Komitetem Koordynacyjnym do spraw Konglomeratów Finansowych”, odbywają się nie rzadziej niż raz w roku.

Art. 16. 1. Każdy z przewodniczących krajowych organów nadzoru oraz minister właściwy do spraw instytucji finansowych może wystąpić do przewodniczącego Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych o zwołanie posiedzenia Komitetu. Przewodniczący Komitetu może także zwołać nadzwyczajne posiedzenie Komitetu z własnej inicjatywy.

2. Przewodniczący Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych zwołuje posiedzenie w terminie 14 dni od wystąpienia o zwołanie posiedzenia.

3. Przewodniczący Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych może w przypadkach szczególnie uzasadnionych zwołać posiedzenie w krótszym terminie.

4. W celu zasięgnięcia opinii pozostałych krajowych organów nadzoru, posiedzenie Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych zwoływane jest w każdym przypadku, kiedy krajowy organ nadzoru zidentyfikuje nową grupę spełniającą kryteria, o których mowa w art. 4 ust. 1, przed przekazaniem informacji, o której mowa w art. 4 ust. 2.

Art. 17. Z posiedzenia Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych sporządza się sprawozdanie zawierające w szczególności informację o:

- 1) działających na krajowym rynku finansowym konglomeratach finansowych, jeżeli takie zostały zidentyfikowane;
- 2) koordynatorach właściwych do sprawowania nadzoru uzupełniającego nad zidentyfikowanymi konglomeratami finansowymi;
- 3) stabilności systemu finansowego wynikającej z przeglądu informacji, o których mowa w art. 14;
- 4) grupach, o których mowa w art. 9, niepodlegających nadzorowi uzupełniającemu.

Art. 18. 1. Posiedzenia Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych odbywają się na zasadach określonych w regulaminie prac Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych.

2. Regulamin, o którym mowa w ust. 1, określa w szczególności:

- 1) tryb działania, w tym zasady podejmowania rozstrzygnięć przez Komitet Koordynacyjny do spraw Konglomeratów Finansowych z uwzględnieniem uprawnień poszczególnych członków krajowych organów nadzoru, wynikających z regulacji sektorowych;
- 2) zasady obsługi posiedzeń Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych przez krajowe organy nadzoru;
- 3) sposób i tryb wyboru przewodniczącego Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych spośród członków krajowych organów nadzoru;
- 4) sposób i tryb zmiany regulaminu prac Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych.

Rozdział 3

Nadzór uzupełniający

Oddział 1

Zasady nadzoru uzupełniającego

Art. 19. Nadzór uzupełniający jest realizowany poprzez podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru:

- 1) będące podmiotem dominującym w konglomeracie finansowym;
- 2) których podmiotem dominującym jest dominujący podmiot nieregulowany posiadający siedzibę na terytorium państwa członkowskiego;
- 3) powiązane z innym podmiotem sektora finansowego umową o zarządzanie, o której mowa w art. 7 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, lub inną umową o podobnym charakterze.

Art. 20. Podmioty wchodzące w skład konglomeratu finansowego są obowiązane udzielać koordynatorowi informacji niezbędnych dla wykonywania nadzoru uzupełniającego nad tym konglomeratem finansowym.

Oddział 2

Adekwatność kapitałowa

Art. 21. Nadzorowi uzupełniającemu podlega adekwatność kapitałowa konglomeratu finansowego oraz strategia postępowania konglomeratu finansowego w zakresie adekwatności kapitałowej.

Art. 22. Fundusze własne konglomeratu finansowego powinny być utrzymywane na poziomie nie niższym od wymogów z tytułu adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego (adekwatność kapitałowa konglomeratu finansowego).

Art. 23. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, mając w szczególności na celu uniemożliwienie wielokrotnego uwzględniania pozycji zaliczanych do funduszy własnych i niewłaściwego wewnątrzgrupowego tworzenia funduszy własnych oraz umożliwienie efektywnego sprawowania nadzoru uzupełniającego w zakresie adekwatności kapitałowej przy zastosowaniu instrumentów sprawozdawczości finansowej, po zasięgnięciu opinii krajowych organów nadzoru, określi, w drodze rozporządzenia, w odniesieniu do konglomeratów finansowych:

- 1) metody obliczania funduszy własnych i wymogów z tytułu adekwatności kapitałowej oraz metody przeprowadzania rachunku adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego, które mogą być wskazane przez koordynatora do obliczania rachunku adekwatności kapitałowej;
- 2) szczegółowe metody i sposoby sporządzania sprawozdań w zakresie adekwatności kapitałowej.

Art. 24. 1. Podmiot wiodący, mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jest obowiązany przeprowadzać rachunek adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego. Rachunek adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego przeprowadza się na podstawie danych dotyczących podmiotów sektora finansowego, przekazanych przez podmioty regulowane oraz przez dominujący podmiot nieregulowany.

2. Podmiot wiodący jest obowiązany przekazywać koordynatorowi wyniki obliczeń wymogu z tytułu adekwatności kapitałowej konglomeratu nie rzadziej niż raz w roku.

Art. 25. W odniesieniu do konglomeratu finansowego, którego podmiot wiodący ma siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wyboru metody przeprowadzania rachunku adekwatności kapitałowej, spośród metod określonych w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 23, dokonuje w drodze decyzji administracyjnej koordynator, po zasięgnięciu opinii innych zainteresowanych organów nadzoru.

Art. 26. W decyzji, o której mowa w art. 25, koordynator może wyłączyć z rachunku adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego podmiot wchodzący w jego skład, jeżeli:

- 1) podmiot ma siedzibę w państwie niebędącym państwem członkowskim, jeżeli istnieją prawne przeszkody w przekazywaniu informacji niezbędnych dla efektywnego sprawowania nadzoru, z zachowaniem właściwych regulacji sektorowych, dotyczących obowiązku odmowy udzielenia zezwoleń przez zagraniczne organy nadzoru lub
- 2) podmiot ma nieistotne znaczenie z punktu widzenia celów nadzoru uzupełniającego, lub
- 3) objęcie podmiotu, ze względu na cele nadzoru uzupełniającego byłoby niewłaściwe lub mylące.

Art. 27. 1. Przepisu art. 26 pkt 2 nie stosuje się, jeżeli miałyby zostać wyłączone dwa lub więcej podmioty, które łącznie mają istotne znaczenie z punktu widzenia celów nadzoru uzupełniającego.

2. W przypadku określonym w art. 26 pkt 3, koordynator zasięga opinii krajowych organów nadzoru i zagranicznych organów nadzoru, z wyjątkiem przypadków niecierpiących zwłoki.

3. Podmiot wiodący ma obowiązek udzielić krajowym organom nadzoru lub zagranicznym organom nadzoru informacji o podmiotach regulowanych wyłącznie przez koordynatora na podstawie art. 26 pkt 2 i 3, które mogą ułatwić sprawowanie przez nie nadzoru nad tymi podmiotami regulowanymi.

Art. 28. Podmiot wiodący mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:

- 1) w terminie 30 dni od dnia określonego w art. 24 ust. 1, opracowuje i przekazuje koordynatorowi strategię postępowania konglomeratu finansowego w zakresie adekwatności kapitałowej;

- 2) powiadamia koordynatora o zmianach strategii postępowania konglomeratu finansowego w zakresie adekwatności kapitałowej w terminie 30 dni od ich dokonania.

Oddział 3

Znaczące transakcje wewnątrzgrupowe

Art. 29. Nadzorowi uzupełniającemu podlegają znaczące transakcje wewnątrzgrupowe w konglomeracie finansowym.

Art. 30. Transakcje wewnątrzgrupowe nie mogą zagrażać stabilności podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego.

Art. 31. 1. Koordynator, niezwłocznie po zidentyfikowaniu konglomeratu finansowego i po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów nadzoru, określa, w drodze decyzji administracyjnej skierowanej do podmiotu wiodącego, rodzaje transakcji wewnątrzgrupowych zawieranych przez podmioty wchodzące w skład konglomeratu finansowego objętych obowiązkiem sprawozdawczym.

2. W decyzji, o której mowa w ust. 1, koordynator może wskazać próg uznania transakcji wewnątrzgrupowej za znaczącą.

3. W przypadku gdy podmioty objęte nadzorem uzupełniającym wchodzi w skład konglomeratu finansowego, który posiada koordynatora zagranicznego, obowiązkom sprawozdawczym podlegają znaczące transakcje wewnątrzgrupowe, których wartość przekracza próg określony przez właściwe krajowe organy nadzoru w drodze decyzji administracyjnych, wydanych na wniosek koordynatora zagranicznego.

4. Decyzje, o których mowa w ust. 1 i 3, są natychmiast wykonalne.

5. W przypadku gdy koordynator lub właściwy krajowy organ nadzoru na wniosek koordynatora zagranicznego nie określi progu, o którym mowa w ust. 2 i 3, za znaczącą uznaje się każdą transakcję wewnątrzgrupową, której wartość przekracza 5% wartości wymogu z tytułu adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego.

Art. 32. 1. Podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru, niezwłocznie informują podmiot wiodący o każdym przypadku zawartej z ich udziałem znaczącej transakcji wewnątrzgrupowej, ze wskazaniem rodzaju transakcji, jej przedmiotu i wartości.

2. W przypadku podmiotu wiodącego z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej informacje o znaczących transakcjach wewnątrzgrupowych, zawartych z udziałem tego podmiotu, są bieżąco gromadzone przez ten podmiot.

Art. 33. 1. Podmiot wiodący z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przekazuje koordynatorowi albo koordynatorowi zagranicznemu, nie później niż z upływem 3 miesięcy od końca roku kalendarzowego, sprawozdanie w zakresie znaczących transakcji wewnątrzgrupowych na poziomie konglomeratu finansowego za dany rok kalendarzowy.

2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) informacje przekazane, zgodnie z art. 32 ust. 1, przez krajowe podmioty regulowane;
- 2) informacje przekazane przez inne podmioty regulowane wchodzące w skład konglomeratu finansowego i mające siedzibę w państwach członkowskich;
- 3) informacje zgromadzone przez podmiot wiodący, zgodnie z art. 32 ust. 2;
- 4) informację dodatkową w zakresie stwierdzonych przez podmiot przekazujący sprawozdanie zagrożeń dla wypłacalności podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego w związku ze znaczącymi transakcjami wewnątrzgrupowymi;

wymi na poziomie konglomeratu finansowego bądź braku takich zagrożeń oraz działań, które zostały podjęte lub mają być podjęte w celu przywrócenia prawidłowych stosunków w przypadku stwierdzenia takich zagrożeń.

3. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, jest przekazywane koordynatorowi zagranicznemu w języku polskim oraz języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę.

Art. 34. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, po zasięgnięciu opinii krajowych organów nadzoru, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje transakcji dokonywanych przez podmioty wchodzące w skład konglomeratu finansowego, które mogą zostać wskazane przez koordynatora jako podlegające obowiązkowi sprawozdawczemu,
 - 2) formę i tryb przekazywania koordynatorowi sprawozdania w zakresie znaczących transakcji wewnątrzgrupowych na poziomie konglomeratu finansowego
- uwzględniając konieczność zapewnienia stabilności finansowej konglomeratu finansowego oraz prawidłowej alokacji funduszy własnych lub środków własnych.

Oddział 4

Znacząca koncentracja ryzyka

Art. 35. Nadzorowi uzupełniającemu podlega znacząca koncentracja ryzyka.

Art. 36. Znacząca koncentracja ryzyka nie może zagrażać stabilności podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego.

Art. 37. 1. Podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru, niezwłocznie informują podmiot

wiodący o każdym przypadku wystąpienia znaczącej koncentracji ryzyka, przy uwzględnieniu art. 39 ust. 1 lub art. 40.

2. W przypadku podmiotu wiodącego z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, informacje w zakresie określonym w ust. 1, dotyczące tego podmiotu są na bieżąco gromadzone przez ten podmiot.

Art. 38. 1. Podmiot wiodący z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przekazuje koordynatorowi lub koordynatorowi zagranicznemu, nie później niż z upływem 3 miesięcy od końca roku kalendarzowego, sprawozdanie w zakresie znaczącej koncentracji ryzyka za dany rok kalendarzowy.

2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje również informacje dotyczące znaczącej koncentracji ryzyka w dominującym podmiocie nieregulowanym.

3. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) informacje, o których mowa w art. 37 ust. 1;
- 2) informacje przekazane przez inne podmioty regulowane wchodzące w skład konglomeratu finansowego i mające siedzibę w państwach członkowskich;
- 3) informacje zgromadzone przez podmiot wiodący, zgodnie z art. 37 ust. 2;
- 4) informację dodatkową w zakresie stwierdzonych przez podmiot wiodący zagrożeń dla wypłacalności podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego w związku ze znaczącą koncentracją ryzyka lub braku takich zagrożeń oraz działań, które zostały lub mają być podjęte w celu przywrócenia prawidłowych stosunków w przypadku stwierdzenia takich zagrożeń.

4. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, jest przekazywane koordynatorowi zagranicznemu w języku polskim oraz języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę.

Art. 39. 1. Koordynator, niezwłocznie po zidentyfikowaniu konglomeratu finansowego i po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów nadzoru, określa, w drodze decyzji administracyjnej skierowanej do podmiotu wiodącego:

- 1) rodzaje ryzyka, którego znacząca koncentracja jest objęta obowiązkiem sprawozdawczym oraz
- 2) kryteria uznawania koncentracji ryzyka za znaczącą.

2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, jest natychmiast wykonalna.

3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, po zasięgnięciu opinii krajowych organów nadzoru, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje ryzyka, które mogą zostać wskazane przez koordynatora jako podlegające obowiązkowi sprawozdawczemu,
- 2) zasady ustalania przez koordynatora kryteriów uznawania koncentracji ryzyka za znaczącą na poziomie konglomeratu finansowego,
- 3) formę sporządzania i tryb przekazywania koordynatorowi sprawozdania w zakresie znaczącej koncentracji ryzyka na poziomie konglomeratu, o których mowa w pkt 1
 - uwzględniając w szczególności zapewnienie stabilności finansowej podmiotów regulowanych na poziomie konglomeratu finansowego oraz konieczność unikania konfliktu interesów w konglomeracie finansowym i naruszania sektorowych regulacji ostrożnościowych.

Art. 40. W przypadku gdy podmioty objęte nadzorem uzupełniającym wchodzi w skład konglomeratu finansowego, który posiada koordynatora zagranicznego, krajowe organy nadzoru, na wniosek koordynatora zagranicznego, wydają decyzje administracyjne określające rodzaje ryzyka, którego znacząca koncentracja objęta jest obowiązkiem sprawozdawczym na poziomie konglomeratu finansowego oraz kryteriach uznawania koncentracji ryzyka za znaczącą.

Oddział 5

Zarządzanie ryzykiem oraz kontrola wewnętrzna

Art. 41. Zarządzanie ryzykiem oraz kontrola wewnętrzna na poziomie konglomeratu finansowego podlegają nadzorowi uzupełniającemu sprawowanemu przez koordynatora.

Art. 42. Podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru, wchodzące w skład konglomeratu finansowego, są obowiązane wdrożyć adekwatne systemy zarządzania ryzykiem oraz systemy kontroli wewnętrznej.

Art. 43. Wdrożenie systemów zarządzania ryzykiem, o których mowa w art. 42, polega na:

- 1) dokonywaniu okresowej weryfikacji przyjętych zasad postępowania odnoszących się do wszelkich rodzajów podejmowanego ryzyka, w tym w szczególności w zakresie procedur, o których mowa w pkt 2;
- 2) wprowadzeniu zasad postępowania w zakresie adekwatności kapitałowej, uwzględniających oddziaływanie strategii prowadzonej działalności na profil ryzyka i wymogi kapitałowe na poziomie konglomeratu finansowego ustalone zgodnie z ustawą;
- 3) wprowadzeniu procedur zapewniających efektywność zarządzania ryzykiem w podmiocie regulowanym, obejmujących w szczególności podejmowanie niezbędnych działań w podmiotach regulowanych, i umożliwiających mierzenie, analizę i kontrolę ryzyka na poziomie konglomeratu finansowego.

Art. 44. 1. Systemy kontroli wewnętrznej, o których mowa w art. 42, mają na celu zapewnienie zgodności działalności podmiotów wchodzących w skład konglomeratu

finansowego z ustawą oraz wiarygodności sprawozdań przekazywanych zgodnie z ustawą.

2. Wdrożenie systemów kontroli wewnętrznej polega na:

- 1) wprowadzeniu procedur odnoszących się do adekwatności kapitałowej, pozwalających stwierdzić i mierzyć poziom ryzyka oraz ustalić dla tego ryzyka odpowiedni poziom funduszy własnych lub środków własnych;
- 2) wprowadzeniu procedur informacyjnych oraz rachunkowych, umożliwiających efektywną identyfikację i kontrolę transakcji wewnątrzgrupowych w konglomeracie finansowym oraz przypadków znaczącej koncentracji ryzyka.

Art. 45. Podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru, są obowiązane wprowadzić procedury kontroli wewnętrznej zapewniające efektywne uzyskiwanie i przekazywanie wszelkich danych i informacji, które mogą być istotne dla celów nadzoru uzupełniającego.

Rozdział 4

Koordinator

Art. 46. Zadaniem koordynatora jest sprawowanie nadzoru uzupełniającego.

Art. 47. Jeżeli podmiotem wiodącym jest podmiot regulowany z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, który udzielił temu podmiotowi zezwolenia na prowadzenie działalności.

Art. 48. Jeżeli podmiotem wiodącym jest dominujący podmiot nieregulowany mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i w skład konglomeratu finansowego wchodzi:

- 1) jeden podmiot regulowany z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, który udzielił temu podmiotowi zezwolenia albo
- 2) kilka podmiotów regulowanych, z których jeden otrzymał zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, który udzielił tego zezwolenia, albo
- 3) kilka podmiotów regulowanych z siedzibami na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które otrzymały zezwolenie na prowadzenie działalności w różnych sektorach finansowych – koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, który udzielił zezwolenia podmiotowi działającemu w najistotniejszym sektorze finansowym.

Art. 49. Jeżeli w konglomeracie finansowym jest kilka dominujących podmiotów nieregulowanych mających siedziby w państwach członkowskich i w każdym z tych państw ma swoją siedzibę przynajmniej jeden podmiot regulowany, koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, jeżeli udzielił zezwolenia podmiotowi, o którym mowa w art. 19, wykazującemu największą sumę bilansową, jeżeli podmioty regulowane należą do tego samego sektora finansowego, a w przypadku gdy podmioty regulowane należą do różnych sektorów finansowych – podmiotowi regulowanemu, o którym mowa w art. 19, prowadzącemu działalność w najistotniejszym sektorze finansowym.

Art. 50. Jeżeli podmiotem wiodącym jest dominujący podmiot nieregulowany, mający siedzibę w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, i wszystkie podmioty regulowane będące podmiotami zależnymi od tej spółki mają siedziby poza tym państwem członkowskim, koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, jeżeli udzielił zezwolenia na wykonywanie działalności podmiotowi regulowanemu o największej sumie bilansowej w najistotniejszym sektorze finansowym, wchodzącemu w skład konglomeratu finansowego.

Art. 51. Jeżeli w konglomeracie finansowym nie ma podmiotu wiodącego, w rozumieniu art. 4 ust. 5 i 6, oraz jeżeli na podstawie art. 47-50 nie można ustalić koordynatora, koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, jeżeli udzielił zezwolenia na prowadzenie działalności podmiotowi regulowanemu o największej sumie bilansowej w najistotniejszym sektorze finansowym.

Art. 52. 1. Przepisów art. 47-51 nie stosuje się, jeżeli ze względu na specyfikę struktury konglomeratu finansowego lub jego działalność w różnych państwach, ustalenie koordynatora według tych przepisów byłoby niewłaściwe lub mylące.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, krajowy organ nadzoru, w porozumieniu z innymi zainteresowanymi organami nadzoru, może, w drodze decyzji administracyjnej, uznać się za koordynatora.

3. Jeżeli w drodze porozumienia zainteresowanych organów nadzoru jako właściwy zostanie wskazany koordynator zagraniczny, krajowy organ nadzoru może, w drodze decyzji administracyjnej, uznać się za niewłaściwy.

Art. 53. W szczególnych przypadkach, jeżeli na podstawie art. 47-52 nie można ustalić koordynatora, krajowy organ nadzoru, w porozumieniu z innymi zainteresowanymi organami nadzoru, w drodze decyzji administracyjnej, uwzględniając w szczególności specyfikę struktury organizacyjnej konglomeratu finansowego oraz konieczność zapewnienia efektywności sprawowania nadzoru nad podmiotami regulowanymi wchodzącymi w skład grupy uznaje się za koordynatora.

Art. 54. Do zadań koordynatora należy:

- 1) gromadzenie i udostępnianie krajowym i zagranicznym organom nadzoru informacji istotnych dla wykonywania przez nie zadań ustawowych z zakresu nadzoru nad podmiotami działającymi w poszczególnych sektorach;
- 2) sporządzanie analizy oraz ocena sytuacji finansowej konglomeratu finansowego;

- 3) ocena zgodności działalności z zasadami dotyczącymi adekwatności kapitałowej i koncentracji ryzyka oraz transakcji;
- 4) ocena struktury, organizacji i systemów kontroli wewnętrznej konglomeratu finansowego;
- 5) planowanie i koordynowanie bieżących działań nadzorczych we współpracy z zainteresowanymi organami nadzoru;
- 6) wykonywanie innych zadań, podejmowanie działań i decyzji wynikających z ustawy.

Art. 55. Koordynator może zawrzeć z innymi zainteresowanymi organami nadzoru porozumienia dotyczące współpracy w zakresie sprawowania nadzoru uzupełniającego, w szczególności przy podejmowaniu rozstrzygnięć dotyczących podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego.

Rozdział 5

Współpraca i wymiana informacji

Art. 56. 1. Krajowe organy nadzoru współpracują ze sobą oraz z zagranicznymi organami nadzoru, w tym przekazują informacje niezbędne do wykonywania zadań związanych z nadzorem uzupełniającym, z zachowaniem przepisów o tajemnicy zawodowej zawartych w regulacjach sektorowych.

2. Krajowe organy nadzoru mogą przekazywać, na wniosek innych organów lub z własnej inicjatywy, zagranicznym organom nadzoru wszelkie informacje niezbędne do wykonywania zadań wynikających z ustawy oraz z zakresu nadzoru uzupełniającego.

Art. 57. 1. Współpraca, o której mowa w art. 56, polega w szczególności na gromadzeniu i przekazywaniu informacji w zakresie:

- 1) identyfikacji powiązań w ramach grupy w odniesieniu do wszystkich znaczących podmiotów wchodzących w skład kon-

- glomeratu finansowego, a także organów nadzoru będących właściwymi dla podmiotów w grupie;
- 2) strategii konglomeratu finansowego;
 - 3) sytuacji finansowej konglomeratu finansowego, w szczególności adekwatności kapitałowej, znaczących transakcji wewnątrzgrupowych oraz znaczącej koncentracji ryzyka;
 - 4) znaczących akcjonariuszy i władz podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego;
 - 5) organizacji, zarządzania ryzykiem i systemów kontroli wewnętrznej w konglomeracie finansowym;
 - 6) procedur gromadzenia informacji od podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego oraz weryfikacji tych informacji;
 - 7) okoliczności, które mogą mieć wpływ na sytuację finansową podmiotów regulowanych oraz innych podmiotów wchodzących w skład konglomeratu finansowego, jeżeli mogą one zaważyć na sytuacji finansowej podmiotów regulowanych;
 - 8) nakładania sankcji lub podejmowania innych działań nadzorczych w odniesieniu do podmiotów objętych nadzorem uzupełniającym.

2. Jeżeli wymaga tego wykonywanie zadań w zakresie nadzoru uzupełniającego, krajowe organy nadzoru mogą, zgodnie z przepisami regulacji sektorowych, przekazywać informacje, o których mowa w ust. 1, bankom centralnym Europejskiego Systemu Banków Centralnych oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Art. 58. 1. W przypadku wydawania decyzji administracyjnych i podejmowania innych czynności w stosunku do podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego zgodnie z regulacjami sektorowymi, dotyczących w szczególności:

- 1) udzielenia zgody na zmianę akcjonariatu, struktury organizacyjnej lub struktury zarządzania podmiotów regulowanych w konglomeracie finansowym,
- 2) nakładania sankcji lub podejmowania innych działań nadzorczych wobec podmiotów wchodzących w skład konglomeratu
 - krajowe organy nadzoru, przed ich podjęciem, zwracają się o przekazanie informacji do zagranicznych organów nadzoru, jeżeli informacje od tych organów mogą mieć znaczenie dla sprawowania nadzoru uzupełniającego.

2. W nagłych lub szczególnie uzasadnionych przypadkach, krajowe organy nadzoru wydając decyzje, o których mowa w ust. 1, lub podejmując inne czynności w ramach nadzoru uzupełniającego, mogą odstąpić od wystąpienia do zagranicznych organów nadzoru o przekazanie informacji. O decyzjach podjętych bez wystąpienia o informacje, krajowe organy nadzoru informują zagraniczne organy nadzoru bezzwłocznie.

Art. 59. 1. Jeżeli koordynator zagraniczny wystąpi do krajowych organów nadzoru o udzielenie informacji dotyczących podmiotów regulowanych działających w konglomeracie, informacje takie przekazuje krajowy organ nadzoru wykonujący nadzór nad podmiotem regulowanym. W przypadku większej liczby tych podmiotów organem właściwym jest organ, który wydał zezwolenie na wykonywanie działalności podmiotowi o największej sumie bilansowej.

2. Jeżeli koordynator zagraniczny zwróci się do krajowych organów nadzoru o udzielenie przez podmiot wiodący w konglomeracie finansowym mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej informacji istotnych dla wykonywania zadań koordynatora, krajowy organ nadzoru, wykonujący nadzór nad podmiotem dominującym zwraca się do niego o przekazanie tych informacji, a po ich uzyskaniu przekazuje je koordynatorowi zagranicznemu.

3. Jeżeli informacje, o których mowa w ust. 2, zostały wcześniej przekazane innemu organowi zgodnie z regulacjami sektorowymi, organ ten udziela informacji koordynatorowi zagranicznemu na jego wniosek.

Art. 60. 1. Krajowy organ nadzoru może wystąpić do zagranicznych organów nadzoru państwa, na którego terytorium ma siedzibę podmiot wchodzący w skład konglomeratu finansowego, z wnioskiem o:

- 1) przeprowadzenie weryfikacji informacji dotyczących tego podmiotu przez zagraniczny organ nadzoru;
- 2) umożliwienie mu wzięcia udziału w weryfikacji dokonywanej przez inny organ nadzoru.

2. Na wniosek zagranicznego organu nadzoru, krajowy organ nadzoru przeprowadza weryfikację informacji dotyczących podmiotu regulowanego mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wchodzącego w skład konglomeratu finansowego. W czynnościach tych mogą, za zgodą krajowego organu nadzoru, uczestniczyć upoważnieni przedstawiciele organu, który wystąpił z wnioskiem o weryfikację. Przedstawicielom tym przysługują takie same prawa i obowiązki jak pracownikom tego krajowego organu nadzoru.

Rozdział 6

Środki sprawowania nadzoru uzupełniającego

Art. 61. 1. Krajowe organy nadzoru, na wniosek koordynatora albo koordynatora zagranicznego, podejmują w stosunku do podmiotów regulowanych, o których mowa w art. 19 i nad którymi sprawują nadzór zgodnie z regulacjami sektorowymi, środki określone w regulacjach sektorowych, przysługujące w przypadku stwierdzenia naruszeń przez podmioty regulowane regulacji sektorowych.

2. Środki określone w regulacjach sektorowych mogą zostać zastosowane przez krajowe organy nadzoru w przypadku:

- 1) naruszenia przepisów ustawy;
- 2) zagrożenia wypłacalności podmiotów regulowanych w szczególności na skutek nieutrzymywania funduszy własnych

na odpowiednim poziomie, wystąpienia znaczącej koncentracji ryzyka lub zawartych znaczących transakcji wewnątrzgrupowych;

3) utrudnienia prawidłowego sprawowania nadzoru uzupełniającego.

3. Podejmując środki określone w regulacjach sektorowych, krajowy organ nadzoru bierze pod uwagę wagę i rodzaj naruszeń przepisów prawa lub innych nieprawidłowości oraz stopień przyczynienia się danego podmiotu regulowanego do powstania naruszeń przepisów prawa lub innych nieprawidłowości na poziomie konglomeratu finansowego zagrażających wypłacalności podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego lub prawidłowemu sprawowaniu nadzoru uzupełniającego.

Art. 62. 1. Jeżeli podmiotem wiodącym jest dominujący podmiot nieregulowany z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który narusza przepisy ustawy lub wywiera niekorzystny wpływ na stabilność finansową podmiotów wchodzących w skład konglomeratu finansowego lub nie spełnia warunków, o których mowa w art. 13, koordynator, w drodze decyzji administracyjnej, określa dominującemu podmiotowi nieregulowanemu termin i sposób przywrócenia stanu zgodnego z przepisami prawa lub usunięcia zagrożenia dla stabilności finansowej konglomeratu finansowego.

2. W przypadku bezskutecznego upływu terminu, o którym mowa w ust. 1, koordynator może w odniesieniu do dominującego podmiotu nieregulowanego z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w drodze decyzji administracyjnej:

- 1) nakazać zbycie w określonym terminie akcji posiadanych w podmiocie regulowanym lub akcji lub udziałów w podmiocie dominującym wobec podmiotu regulowanego lub
- 2) zawiesić na czas określony wykonywanie przez niego prawa głosu w organie stanowiącym podmiotu regulowanego lub podmiotu dominującego wobec podmiotu regulowanego, lub
- 3) nałożyć na nią karę pieniężną do wysokości 10 000 000 zł.

3. Wykonywanie prawa głosu z akcji, które nie zostały zbyte, zgodnie z ust. 1 pkt 1, oraz z których prawa głosu zostały zawieszony, jest bezskuteczne.

4. Podejmując środki, o których mowa w ust. 2, koordynator bierze pod uwagę wagę i rodzaj naruszeń przepisów prawa lub innych nieprawidłowości oraz stopień przyczynienia danego dominującego podmiotu nieregulowanego do powstania naruszeń przepisów prawa lub innych nieprawidłowości na poziomie konglomeratu finansowego zagrażających wypłacalności podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego lub prawidłowemu sprawowaniu nadzoru uzupełniającego.

Art. 63. 1. Wpływy z tytułu kar pieniężnych nakładanych na podstawie art. 61 i art. 62 ust. 2, stanowią dochód budżetu państwa.

2. Do egzekucji kar pieniężnych nakładanych na podstawie ust. 1 stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2002 r. Nr 110, poz. 968, z późn. zm.⁴⁾).

Art. 64. W przypadku stwierdzenia naruszeń przepisów prawa lub innych nieprawidłowości na poziomie konglomeratu finansowego koordynator informuje zagraniczne organy nadzoru o potrzebie podjęcia odpowiednich działań w stosunku do podmiotów wchodzących w skład konglomeratu finansowego, mających siedziby w państwach członkowskich.

Rozdział 7

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 65. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi (Dz. U. z 2002 r. Nr 49, poz. 447, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 36a:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Udzielenie przez Komisję zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej spółce akcyjnej:

- 1) która jest podmiotem zależnym od instytucji kredytowej, w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy – Prawo bankowe, albo od zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na prowadzenie działalności wydane przez zagraniczny organ nadzoru państwa członkowskiego,
- 2) która jest podmiotem zależnym od podmiotu dominującego wobec instytucji kredytowej, w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy – Prawo bankowe, albo zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na prowadzenie działalności wydane przez zagraniczny organ nadzoru państwa członkowskiego,
- 3) na którą znaczny wpływ wywierają te same osoby fizyczne lub prawne, które wywierają znaczny wpływ na instytucję kredytową, w rozumieniu pkt 1, albo na zakład ubezpieczeń posiadający zezwolenie na prowadzenie działalności wydane przez zagraniczny organ nadzoru państwa członkowskiego

– następuje po zasięgnięciu pisemnej opinii organu państwa członkowskiego, który udzielił podmiotowi, o którym mowa w pkt 1-3, zezwolenia na prowadzenie działalności w tym państwie; celem uzyskania opinii jest dokonanie oceny akcjonariuszy podmiotu należącego do tej samej grupy kapitałowej, co wnioskodawca, jak również ocena wiarygodności i doświadczenia członków zarządu podmiotu należącego do tej samej grupy kapitałowej co wnioskodawca, lub innych osób mających wpływ na zarządzanie tym podmiotem.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Przez wywieranie znacznego wpływu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 i w ust. 2 pkt 3, rozumie się posiadanie nie mniej niż 20% i nie więcej niż 50% głosów na walnym

zgromadzeniu akcjonariuszy lub zgromadzeniu wspólników – w przypadku spółki akcyjnej lub spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, lub uprawnienie do podejmowania decyzji dotyczącej kształtowania polityki finansowej lub bieżącej działalności gospodarczej tej osoby prawnej.”;

2) w art. 50 ust. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„7. W przypadku gdy podmiotem nabywającym akcje domu maklerskiego jest zagraniczna firma inwestycyjna, bank zagraniczny, instytucja kredytowa w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy – Prawo bankowe albo zakład ubezpieczeń posiadający zezwolenie na prowadzenie działalności wydane przez zagraniczny organ nadzoru państwa członkowskiego, Komisja zasięga opinii organu nadzoru, który udzielił zezwolenia na prowadzenie działalności przez te podmioty.

8. Przepis ust. 7 stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy podmiotem nabywającym akcje domu maklerskiego jest podmiot dominujący wobec podmiotu, o którym mowa w ust. 7, lub podmiot wywierający znaczny wpływ w rozumieniu art. 36a ust. 3 na podmiot, o którym mowa w ust. 7, a także w przypadku jeżeli w wyniku takiego nabycia podmiot, którego akcje są przedmiotem nabycia, stałby się podmiotem zależnym od nabywcy albo podmiotem, na który nabywca zacznie wywierać znaczny wpływ w rozumieniu art. 36a ust. 3.”;

3) w art. 160 w ust. 1b:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w przypadkach określonych w art. 15a, art. 85 ust. 2a oraz w art. 161 ust. 7, 10a i 10c,”

b) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) przez dom maklerski, zagraniczną osobę prawną, o której mowa w art. 52, lub przez zagraniczną firmę inwestycyjną:

- a) podmiotowi wiodącemu w rozumieniu art. 4 ust. 5 i 6 ustawy o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr ..., poz. ...), zwanej dalej „ustawą o nadzorze uzupełniającym”,
- b) koordynatorowi, w rozumieniu art. 3 pkt 19 ustawy o nadzorze uzupełniającym,
- c) koordynatorowi zagranicznemu w rozumieniu art. 3 pkt 20 ustawy o nadzorze uzupełniającym
 - w wykonaniu obowiązków określonych ustawą o nadzorze uzupełniającym”;

4) w art. 161:

- a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja lub jej upoważniony przedstawiciel może przekazywać i otrzymywać informacje, w tym opinie od Komisji Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych, Prezesa Narodowego Banku Polskiego oraz Komisji Nadzoru Bankowego, niezbędne do:

- 1) prawidłowego wykonywania zadań w zakresie nadzoru, w tym zadań określonych ustawą o nadzorze uzupełniającym lub
- 2) zapewnienia prawidłowego toku postępowań administracyjnych lub karnych w sprawach związanych z wykonywaniem nadzoru.”,

- b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Zasady i tryb udzielania informacji, o których mowa w ust. 3, określają porozumienia zawarte przez Komisję z tymi organami nadzoru.”,

- c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja lub jej upoważniony przedstawiciel może przekazywać i otrzymywać informacje niezbędne w celach określonych w ust. 3 od zagranicznego organu nadzoru nad rynkiem papierów wartościowych lub rynkiem finansowym. Zasady i tryb udzielania tych informacji określa porozumienie zawarte przez Komisję z tym organem nadzoru.”,

d) po ust. 10 dodaje się ust. 10a-10c w brzmieniu:

„10a. W zakresie wykonywania zadań określonych ustawą o nadzorze uzupełniającym, Komisja lub jej upoważniony przedstawiciel przekazuje posiadane informacje organowi nadzoru w państwie członkowskim lub koordynatorowi zagranicznemu, o którym mowa w art. 3 pkt 20 ustawy o nadzorze uzupełniającym, zarówno na żądanie, jak i z własnej inicjatywy.

10b. W przypadku gdy podmioty, o których mowa w ust. 10a, wystąpiły o przekazanie informacji, a Komisja ich nie posiada, podejmuje ona niezbędne czynności w celu ich uzyskania lub zawiadamia te podmioty o braku możliwości uzyskania żądanych informacji.

10c. Jeżeli wymaga tego wykonywanie zadań określonych ustawą o nadzorze uzupełniającym, Komisja może przekazywać i otrzymywać informacje od banków centralnych państw członkowskich, Europejskiego Systemu Banków Centralnych oraz Europejskiego Banku Centralnego; przepisy ust. 4-6 stosuje się odpowiednio.”.

Art. 66. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 w ust. 1:

a) pkt 10 i 11 otrzymują brzmienie:

„10) holding finansowy – grupę podmiotów, w której pierwotnym podmiotem dominującym jest instytucja finansowa, która nie jest dominującym podmiotem nieregulowanym w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy z dnia ... o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr ..., poz. ...), zwanej dalej „ustawą o nadzorze uzupełniającym”, a w skład grupy wchodzi wyłącznie lub w większości banki, instytucje kredytowe lub instytucje finansowe, przy czym przynajmniej jednym podmiotem zależnym jest bank krajowy, bank zagraniczny lub instytucja kredytowa,

11) holding mieszany – grupę podmiotów, w której pierwotnym podmiotem dominującym jest podmiot niebędący bankiem, instytucją kredytową, instytucją finansową ani dominującym podmiotem nieregulowanym w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym, a przynajmniej jednym podmiotem zależnym jest bank krajowy, bank zagraniczny lub instytucja kredytowa,”

b) pkt 11c otrzymuje brzmienie:

„11c) holding hybrydowy – grupę podmiotów, w której pierwotnym podmiotem dominującym jest instytucja finansowa niebędąca dominującym podmiotem nieregulowanym w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym, a w skład grupy wchodzi w większości podmioty niebędące bankami krajowymi, bankami zagranicznymi, instytucjami kredytowymi ani instytucjami finansowymi, zaś przynajmniej jednym podmiotem zależnym jest bank krajowy,”;

2) w art. 52 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

- „3. Do obliczania należnych odsetek od środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku przyjmuje się, że rok liczy 365 dni, chyba że umowa stanowi inaczej.”;
- 3) w art. 105 ust. 2 dodaje się lit. o w brzmieniu:
- „o) koordynatora w związku z wykonywaniem przez niego nadzoru uzupełniającego nad konglomeratem finansowym w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym”;
- 4) w art. 131 dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:
- „6. Komisja Nadzoru Bankowego udziela i otrzymuje od zagranicznych organów nadzoru informacje niezbędne do wykonywania zadań związanych z nadzorem uzupełniającym nad konglomeratem finansowym w zakresie określonym w ustawie o nadzorze uzupełniającym.
7. Do informacji uzyskanych w związku z wykonywaniem zadań ustawowych od innych instytucji nadzorczych krajowych i zagranicznych stosuje się przepisy o ochronie informacji w rozumieniu art. 55 ustawy o Narodowym Banku Polskim.”;
- 5) art. 140a otrzymuje brzmienie:
- „Art. 140a. 1. Przed wydaniem zezwolenia na utworzenie banku krajowego lub zezwolenia, o którym mowa w art. 25, Komisja Nadzoru Bankowego zasięga opinii zagranicznych władz nadzorczych państwa członkowskiego, gdy bank ten będzie:
- 1) podmiotem zależnym od:
 - a) instytucji kredytowej,
 - b) podmiotu dominującego wobec instytucji kredytowej,
 - c) przedsiębiorstwa ubezpieczeniowego lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały licencję w państwie członkowskim,

d) podmiotu dominującego wobec przedsiębiorstwa ubezpieczeniowego lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały licencję w państwie członkowskim,

2) kontrolowany przez te same osoby fizyczne lub prawne, które kontrolują instytucję kredytową, przedsiębiorstwo ubezpieczeniowe lub firmę inwestycyjną, które uzyskały licencję w państwie członkowskim.

2. Komisja Nadzoru Bankowego zasięga opinii polskich i innych zagranicznych władz nadzorczych, dokonując oceny osób zaangażowanych w zarządzanie innym podmiotem tej samej grupy. Komisja Nadzoru Bankowego i inne polskie władze nadzorcze przekazują sobie nawzajem oraz innym władzom nadzorczym wszelkie informacje niezbędne dla udzielenia zezwolenia i celów bieżącego wykonywania nadzoru.”;

6) w art. 141f dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W przypadku gdy bank krajowy wchodzi w skład konglomeratu finansowego, którego podmiotem dominującym jest dominujący podmiot nieregulowany w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym, stosuje się przepisy ustawy o nadzorze uzupełniającym.”;

7) w art. 141i dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2-4 w brzmieniu:

„2. Osoby wchodzące w skład zarządu podmiotu dominującego w holdingu finansowym powinny dawać rękojmię stabilnego i ostrożnego zarządzania tym podmiotem.

3. Bank krajowy działający w holdingu mieszanym obowiązany jest posiadać odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej i

procesy zarządzania ryzykiem, obejmujące procedury sprawozdawcze i księgowe w celu identyfikacji, mierzenia, monitorowania i kontrolowania transakcji banku z podmiotem dominującym w holdingu oraz podmiotami zależnymi w holdingu.

4. Bank krajowy, o którym mowa w ust. 3, jest obowiązany informować Komisję Nadzoru Bankowego o każdej znaczącej transakcji w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym z podmiotami, o których mowa w ust. 3, z wyłączeniem transakcji dotyczących zaangażowań w rozumieniu art. 71.”;

8) w art. 141k dodaje się ust. 3-5 w brzmieniu:

- „3. W przypadku gdy bank krajowy działa w holdingu bankowym zagranicznym lub w holdingu finansowym, którego podmiot dominujący ma siedzibę w państwie innym niż państwo członkowskie, a brak jest porozumienia, o którym mowa w art. 141f ust. 3, Komisja Nadzoru Bankowego sprawdza, czy bank krajowy podlega nadzorowi skonsolidowanemu odpowiedniemu do zasad określonych w niniejszym rozdziale.
4. Komisja Nadzoru Bankowego przeprowadza czynności, o których mowa w ust. 5, z urzędu lub na wniosek podmiotu dominującego w holdingu lub na wniosek podmiotu regulowanego, w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy o nadzorze uzupełniającym, który posiada zezwolenie na prowadzenie działalności w państwie członkowskim.
5. W przypadku gdy w wyniku przeprowadzonego postępowania sprawdzającego okaże się, że bank krajowy, o którym mowa w art. 141f ust. 3, nie podlega nadzorowi skonsolidowanemu odpowiedniemu do zasad określonych w niniejszym rozdziale, stosuje się przepisy niniejszego rozdziału.”;

9) w art. 183 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Umowy, w związku z którymi przed dniem 1 stycznia 1998 r. wydano dowody na okaziciela, które nie zostały przekształcone w myśl ust. 1, wygasają z dniem 1 stycznia 2006 r., z tym że środki pieniężne należne z tytułu tych umów zwracane są posiadaczom tych dowodów z oprocentowaniem, od dnia 1 stycznia 2006 r. w wysokości oprocentowania środków pieniężnych gromadzonych na rachunkach oszczędnościowych prowadzonych w banku na podstawie umów zawartych na czas nieoznaczony.”.

Art. 67. W ustawie z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. Nr 103, poz. 1099, z 2002 r. Nr 200, poz. 1686, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 84, poz. 774 i Nr 223, poz. 2216 oraz z 2004 r. Nr 64, poz. 594) art. 54 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej:

- 1) przekazywanie, przechowywanie oraz ujawnianie danych w trybie i na warunkach określonych w ustawie z dnia 14 lutego 2003 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych (Dz. U. Nr 50, poz. 424 oraz z 2004 r. Nr 68, poz. 623 i Nr 116, poz. 1203),
- 2) przekazywanie informacji przez towarowy dom maklerski lub zagraniczną osobę prawną prowadzącą działalność maklerską w formie oddziału:
 - a) podmiotowi wiodącemu w rozumieniu art. 4 ust. 5 i 6 ustawy z dnia ... o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr ..., poz. ...), zwanej dalej „ustawą o nadzorze uzupełniającym”,

- b) koordynatorowi, w rozumieniu art. 3 pkt 19 ustawy o nadzorze uzupełniającym,
 - c) koordynatorowi zagranicznemu w rozumieniu art. 3 pkt 20 ustawy o nadzorze uzupełniającym
- w wykonaniu obowiązków określonych ustawą o nadzorze uzupełniającym.”.

Art. 68. W ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. Nr 124, poz. 1151, Nr 91, poz. 870 i Nr 96, poz. 959) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) firma inwestycyjna – firmę inwestycyjną w rozumieniu ustawy z dnia ... o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr ..., poz. ...), zwanej dalej „ustawą o nadzorze uzupełniającym”,”

b) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) instytucja kredytowa – instytucję kredytową w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym;”

c) po pkt 5 dodaje się pkt 5a-5c w brzmieniu:

„5a) konglomerat finansowy – konglomerat finansowy w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym;

5b) mieszany dominujący podmiot ubezpieczeniowy – podmiot dominujący, który nie jest:

a) zakładem ubezpieczeń,

b) dominującym podmiotem ubezpieczeniowym,

c) dominującym podmiotem nieregulowanym w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym

– jeżeli przynajmniej jednym z jego podmiotów zależnych jest zakład ubezpieczeń;

5c) nadzór dodatkowy – nadzór dodatkowy sprawowany nad krajowym zakładem ubezpieczeń, wchodzącym w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej zgodnie z przepisami ustawy bądź nad zagranicznym zakładem ubezpieczeń, wchodzącym w skład ubezpieczeniowej grupy ubezpieczeń zgodnie z odpowiednimi regulacjami przyjętymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej;”;

d) po pkt 8 dodaje się pkt 8a w brzmieniu:

„8a) podmiot zależny – podmiot zależny w rozumieniu ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi;”;

e) pkt 12 otrzymuje brzmienie:

„12) ubezpieczeniowa grupa kapitałowa – grupę podmiotów, w skład której wchodzi zakład ubezpieczeń podlegający nadzorowi dodatkowemu, a także:

a) podmioty będące podmiotami blisko powiązаныmi z zakładem ubezpieczeń podlegającym nadzorowi dodatkowemu,

b) podmioty powiązane poprzez posiadany w zakładzie ubezpieczeń podlegającym nadzorowi dodatkowemu znaczący udział kapitałowy,

c) podmioty będące podmiotami blisko powiązаныmi z podmiotami posiadającymi w zakładzie ubezpieczeń podlegającym nadzorowi dodatkowemu znaczący udział kapitałowy

oraz co najmniej:

- d) zakład ubezpieczeń, w którym zakład ubezpieczeń podlegający nadzorowi dodatkowemu posiada znaczący udział kapitałowy lub
- e) dominujący podmiot ubezpieczeniowy, będący podmiotem dominującym zakładu ubezpieczeń podlegającego nadzorowi dodatkowemu, lub
- f) mieszany dominujący podmiot ubezpieczeniowy, będący podmiotem dominującym zakładu ubezpieczeń podlegającego nadzorowi dodatkowemu;”,

f) po pkt 13 dodaje się pkt 13a i 13b w brzmieniu:

„13a) dominujący podmiot ubezpieczeniowy – podmiot dominujący, niebędący dominującym podmiotem nieregulowanym w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym, który posiada znaczące udziały kapitałowe w podmiotach zależnych i którego podmiotami zależnymi są wyłącznie lub w większości zakłady ubezpieczeń, a przynajmniej jednym z tych zakładów ubezpieczeń jest krajowy zakład ubezpieczeń lub zagraniczny zakład ubezpieczeń, który uzyskał zezwolenie w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej;

13b) znaczący udział kapitałowy – znaczący udział kapitałowy w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym;”,

g) pkt 17 otrzymuje brzmienie:

„17) bliskie powiązania – bliskie powiązania w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym;”;

2) w art. 30 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku krajowego zakładu ubezpieczeń wchodzącego w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej i podlegającego nadzorowi dodatkowemu zgodnie z przepisami ustawy, regulaminy wewnętrzne, o których mowa w ust. 1, powinny zapewniać na-

leżyte gromadzenie i przekazywanie informacji i danych na potrzeby sprawowania dodatkowego nadzoru.”;

3) w art. 35:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Podmiot, który zamierza, bezpośrednio lub pośrednio poprzez podmioty zależne lub w drodze porozumień, nabyć albo objąć akcje lub prawa z akcji krajowego zakładu ubezpieczeń w ilości zapewniającej dysponowanie albo przekroczenie 10% głosów na walnym zgromadzeniu lub udziału w kapitale zakładowym, jest obowiązany każdorazowo zawiadomić o tym organ nadzoru nie później niż 30 dni przed nabyciem albo objęciem, wraz ze wskazaniem ilości nabywanych, albo obejmowanych akcji lub praw z akcji.

2. Podmiot, który zamierza, bezpośrednio lub pośrednio poprzez podmioty zależne lub w drodze porozumień, nabyć albo objąć akcje lub prawa z akcji krajowego zakładu ubezpieczeń w ilości zapewniającej dysponowanie albo przekroczenie odpowiednio 20%, 33%, 50% głosów na walnym zgromadzeniu lub udziału w kapitale zakładowym, jest obowiązany każdorazowo zawiadomić organ nadzoru o zamiarze nabycia albo objęcia. Podmiot, który zamierza podjąć inne działania, o których mowa w art. 4 pkt 16 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, powodujące, że krajowy zakład ubezpieczeń stanie się jego podmiotem zależnym, obowiązany jest każdorazowo zawiadomić o tym zamiarze organ nadzoru. Podmiot dokonujący zawiadomienia przekazuje również informację o posiadanych bezpośrednio lub pośrednio poprzez podmioty zależne lub w drodze porozumień, akcjach lub prawach z akcji krajowego zakładu ubezpieczeń.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Jeżeli wskutek nabycia albo objęcia akcji lub praw z akcji, o którym mowa w ust. 2, albo wskutek podjęcia innych działań określonych w ust. 2, krajowy zakład ubezpieczeń stałby się podmiotem zależnym lub podmiotem, w którym posiadany byłby znaczący udział kapitałowy:

- 1) zakładu ubezpieczeń, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały zezwolenia na wykonywanie działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie członkowskim lub
- 2) podmiotu dominującego zakładu ubezpieczeń, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały zezwolenia na wykonywanie działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie członkowskim, lub
- 3) osoby fizycznej lub prawnej posiadającej znaczący udział kapitałowy w instytucji kredytowej lub firmie inwestycyjnej, które uzyskały zezwolenia na wykonywanie działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej

– zawiadomienie, o którym mowa w ust. 2, zawiera odpowiednią informację w tym zakresie, wskazującą w szczególności podmioty, w stosunku do których krajowy zakład ubezpieczeń stałby się podmiotem zależnym lub podmiotem, w którym posiadałyby one znaczący udział kapitałowy.

2b. W przypadku, o którym mowa w ust. 2a, organ nadzoru występuje na piśmie do zagranicznego organu nadzoru państwa członkowskiego o przekazanie informacji dotyczących nadzorowanego przez ten organ zakładu ubezpieczeń, instytucji kredytowej, firmy inwestycyjnej, założycieli, akcjonariuszy lub udziałowców tych podmiotów, podmiotów

dominujących w stosunku do tych podmiotów lub osób fizycznych lub prawnych posiadających znaczący udział kapitałowy w tych podmiotach celem ustalenia, czy zachodzą przesłanki,

o których mowa w ust. 4.”,

c) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Organ nadzoru może, w drodze decyzji, w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, zgłosić sprzeciw co do nabycia albo objęcia akcji lub praw z akcji albo co do podjęcia innych działań, o których mowa w art. 4 pkt 16 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, powodujących, że krajowy zakład ubezpieczeń stanie się podmiotem zależnym podmiotu składającego zawiadomienie. W przypadku gdy organ nadzoru nie zgłasza sprzeciwu, może, w drodze decyzji, ustalić maksymalny termin nabycia albo objęcia akcji lub praw z akcji albo podjęcia innych działań, o których mowa w art. 4 pkt 16 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, powodujących, że krajowy zakład ubezpieczeń stanie się podmiotem zależnym podmiotu składającego zawiadomienie.

4. Organ nadzoru może zgłosić sprzeciw, o którym mowa w ust. 3, jeżeli nabywający albo obejmujący akcje albo podejmujący inne działania, o których mowa w art. 4 pkt 16 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, wskutek których krajowy zakład ubezpieczeń stanie się podmiotem zależnym tego podmiotu, nie wykaże, że:

1) daje rękojmię prowadzenia spraw krajowego zakładu ubezpieczeń w sposób należycie zabezpieczający interesy ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia;

- 2) w okresie od dnia zawiadomienia organu nadzoru o zamiarze, o którym mowa w ust. 2, do dnia nabycia włącznie, środki przeznaczone na nabycie albo objęcie akcji lub praw z akcji krajowego zakładu ubezpieczeń lub na podjęcie innych działań, o których mowa w art. 4 pkt 16 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, powodujących, że krajowy zakład ubezpieczeń stanie się podmiotem zależnym, nie pochodzą z kredytu lub pożyczki albo są w inny sposób obciążone;
- 3) wpłaty na akcje lub na podjęcie innych działań, o których mowa w art. 4 pkt 16 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, powodujących, że krajowy zakład ubezpieczeń stanie się podmiotem zależnym, nie pochodzą z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł.”;
- 4) po art. 37 dodaje się art. 37a-37c w brzmieniu:

„Art. 37a. 1. Członkiem organu zarządzającego dominującego podmiotu ubezpieczeniowego z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może być wyłącznie osoba fizyczna, która spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
- 2) daje rękojmię należytego pełnienia funkcji członka organu zarządzającego dominującego podmiotu ubezpieczeniowego;
- 3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione z winy umyślnej.

2. W przypadku gdy dominujący podmiot ubezpieczeniowy z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie posiada organu zarządzającego, przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do osoby lub osób odpowiedzialnych za prowadzenie spraw spółki, z uwzględnieniem jej istoty.

Art. 37b. 1. W przypadku naruszeń prawa lub innych nieprawidłowości zagrażających wypłacalności zakładu ubezpieczeń wchodzącego w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, w tym na wniosek organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym siedzibę ma zakład ubezpieczeń, organ nadzoru może podjąć w stosunku do dominującego podmiotu ubezpieczeniowego z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polski środki określone w art. 209 lub art. 212 ust. 1 pkt 1 i 2, przy czym górna granica wysokości kary pieniężnej nakładanej na dominujący podmiot ubezpieczeniowy nie może przekroczyć 10 000 000 zł.

2. W przypadku gdy naruszenia prawa lub inne nieprawidłowości, o których mowa w ust. 1, zagrażają wypłacalności krajowego zakładu ubezpieczeń, organ nadzoru może, w drodze decyzji, zakazać wykonywania praw głosu z akcji lub udziałów posiadanych w zakładzie ubezpieczeń przez dominujący podmiot ubezpieczeniowy.

Art. 37c. 1. Organ nadzoru, po zasięgnięciu opinii organów nadzoru państw członkowskich Unii

Europejskiej, w których zezwolenia uzyskały zakłady ubezpieczeń wchodzące w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, może, w drodze decyzji administracyjnej skierowanej do krajowego zakładu ubezpieczeń wchodzącego w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej i podlegającego nadzorowi dodatkowemu, uznać, że na potrzeby sprawowania nadzoru dodatkowego zgodnie z przepisami ustawy nie uważa się niektórych podmiotów, o których mowa w art. 2 pkt 12 lit. a-c, za wchodzące w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej.

2. Wydając decyzję, o której mowa w ust. 1, organ nadzoru uwzględnia rolę danego podmiotu w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej oraz prawidłowe i skuteczne wykonywanie nadzoru dodatkowego.”;

5) w art. 92 w ust. 3 dodaje się pkt 23 w brzmieniu:

„23) oświadczenie założycieli, czy krajowy zakład ubezpieczeń będzie podmiotem zależnym lub podmiotem ze znaczącym udziałem kapitałowym:

a) zakładu ubezpieczeń, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w państwie członkowskim Unii Europejskiej,

b) podmiotu dominującego w stosunku do zakładu ubezpieczeń, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w państwie członkowskim Unii Europejskiej,

- c) osoby fizycznej lub prawnej, posiadającej znaczący udział kapitałowy w zakładzie ubezpieczeń, instytucji kredytowej lub firmie inwestycyjnej, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w państwie członkowskim Unii Europejskiej
 - z informacją o nazwach i adresach siedziby podmiotów, o których mowa w lit. a-c”;
- 6) po art. 93 dodaje się art. 93a w brzmieniu:

„Art. 93a. Jeżeli zachodzą okoliczności określone w art. 92 ust. 3 pkt 23, przed wydaniem zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej organ nadzoru występuje na piśmie do właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przekazanie informacji dotyczących:

- 1) nadzorowanego przez ten organ zakładu ubezpieczeń, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej,
- 2) założycieli, akcjonariuszy lub udziałowców podmiotów, o których mowa w pkt 1;
- 3) podmiotów dominujących w stosunku do podmiotów, o których mowa w pkt 1;
- 4) osób fizycznych lub prawnych posiadających znaczący udział kapitałowy w podmiotach, o których mowa w pkt 1

– które mogą być przydatne dla oceny, czy założyciele, akcjonariusze, udziałowcy lub

osoby przewidziane na członków zarządu lub rady nadzorczej krajowego zakładu ubezpieczeń dają rękojmię prowadzenia spraw krajowego zakładu ubezpieczeń w sposób należyty.”;

7) w art. 146 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zakład ubezpieczeń jest obowiązany posiadać środki własne w wysokości nie niższej niż margines wypłacalności i nie niższej niż kapitał gwarancyjny.”;

8) w art. 148:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Środki własne zakładu ubezpieczeń są to aktywa zakładu ubezpieczeń, z wyłączeniem aktywów przeznaczonych na pokrycie wszelkich przewidywalnych zobowiązań i wartości niematerialnych i prawnych oraz akcji i udziałów własnych będących w posiadaniu zakładu ubezpieczeń.

2. Z aktywów stanowiących środki własne zakładu ubezpieczeń, podlegającego nadzorowi dodatkowemu, wyłącza się posiadane przez ten zakład ubezpieczeń akcje i inne aktywa finansujące kapitały własne zakładów ubezpieczeń należących do tej samej grupy kapitałowej.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a-2d w brzmieniu:

„2a. Z aktywów stanowiących środki własne zakładu ubezpieczeń wchodzącego w skład konglomeratu finansowego wyłącza się posiadane przez zakład ubezpieczeń akcje lub udziały finansujące kapitały własne innych zakładów ubezpieczeń, instytucji kredytowych i instytucji finan-

sowych w rozumieniu prawa bankowego oraz firm inwestycyjnych.

2b. Z aktywów stanowiących środki własne zakładu ubezpieczeń wyłącza się posiadane przez zakład ubezpieczeń w odniesieniu do innych zakładów ubezpieczeń, instytucji kredytowych i instytucji finansowych w rozumieniu prawa bankowego oraz firm inwestycyjnych:

- 1) udzielone przez zakład ubezpieczeń pożyczki podporządkowane spełniające warunki określone w ust. 4 pkt 2;
- 2) skumulowane niezapłacone dywidendy z tytułu akcji uprzywilejowanych.

2c. Na wniosek zakładu ubezpieczeń jeżeli udziały lub akcje w innej instytucji kredytowej, firmie inwestycyjnej, instytucji finansowej, zakładzie ubezpieczeń, posiadane są tymczasowo do celów pomocy finansowej przeznaczonej na reorganizację oraz utrzymanie podmiotu, organ nadzoru może wyrazić zgodę na odstąpienie od stosowania przepisów w sprawie odliczeń określonych w ust. 2a lub 2b.

2d. Na wniosek zakładu ubezpieczeń podlegającemu dodatkowemu nadzorowi organ nadzoru może wyrazić zgodę na odstąpienie od pomniejszenia środków własnych zakładu ubezpieczeń o elementy określone w ust. 2a lub 2b, odnoszące się do podmiotów określonych w ust. 2a lub 2b, jeżeli podlegają one dodatkowemu nadzorowi zgodnie z właściwymi przepisami.”,

d) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób ustalania środków własnych krajowych zakładów ubezpieczeń wchodzących w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej w szczególności uwzględniając, aby w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej do środków własnych nie były zaliczane podwójnie, w sposób bezpośredni lub pośredni, te same aktywa.”;

9) w art. 154 ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Nie stanowią aktywów na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych krajowego zakładu ubezpieczeń, podlegającego nadzorowi dodatkowemu, aktywa finansujące kapitały własne zakładów ubezpieczeń należących do tej samej ubezpieczeniowej grupy kapitałowej.”;

10) w art. 173 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Organ nadzoru w przypadku stwierdzenia, że transakcje, o których mowa w ust. 1, zagrażają bądź mogą zagrozić wypłacalności zakładu ubezpieczeń może podjąć środki określone w art. 187, art. 189 ust. 1, art. 209 i 212.”;

11) art. 204 otrzymuje brzmienie:

„Art. 204. 1. W przypadku ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, w skład której wchodzi krajowy zakład ubezpieczeń oraz zagraniczny zakład ubezpieczeń mający siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej, organ nadzoru może zawrzeć z organami nadzoru państw członkowskich Unii Europejskiej porozumienie w zakresie współpracy w sprawowaniu dodatkowego

nadzoru nad zakładami ubezpieczeń wchodzącymi w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej.

2. Organ nadzoru, stosownie do porozumień zawartych zgodnie z ust. 1, może, na wniosek organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przeprowadzić kontrolę krajowego zakładu ubezpieczeń wchodzącego w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej bądź zapewnić możliwość przeprowadzenia takiej kontroli przez przedstawicieli organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zgodnie z przepisami art. 208 oraz rozporządzenia wydanego na podstawie art. 208 ust. 5.
3. Organ nadzoru, stosownie do porozumień zawartych zgodnie z ust. 1, może wystąpić do organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przeprowadzenie kontroli zagranicznego zakładu ubezpieczeń, który uzyskał zezwolenie w tym państwie członkowskim, bądź o zapewnienie przedstawicielom organu nadzoru możliwości przeprowadzenia takiej kontroli.”;

12) po art. 207 dodaje się art. 207a w brzmieniu:

„Art. 207a. 1. Organ nadzoru może żądać od podmiotu innego niż zakład ubezpieczeń, wchodzącego w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej i mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, in-

formacji, wyjaśnień lub danych niezbędnych dla sprawowania nadzoru dodatkowego.

2. W przypadku gdy podmiot, o którym mowa w ust. 1, nie przekaze w wyznaczonym terminie wymaganych informacji, wyjaśnień lub danych, organ nadzoru może podjąć w stosunku do takiego podmiotu środki określone w art. 212 ust. 1 pkt 1 i 2, przy czym górna granica wysokości kary pieniężnej nakładanej na ten podmiot nie może przekroczyć 10 000 000 zł.”;

13) po art. 208 dodaje się art. 208a w brzmieniu:

- „Art. 208a. 1. Organ nadzoru może przeprowadzić, w każdym czasie, kontrolę podmiotów, o których mowa w art. 207a, w zakresie rzetelności informacji, wyjaśnień lub danych przekazanych w trybie art. 207a.
2. Do kontroli przeprowadzanej na podstawie ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy art. 208 ust. 3 i 4 oraz przepisy wydane na podstawie art. 208 ust. 5.
3. W przypadku gdy podmiot, o którym mowa w ust. 1, utrudnia lub uniemożliwia przeprowadzenie kontroli, organ nadzoru może podjąć w stosunku do takiego podmiotu środki określone w art. 212 ust. 1 pkt 1 i 2, przy czym górna granica wysokości kary pieniężnej na-

kładanej na ten podmiot nie może przekroczyć 10 000 000 zł.”;

14) po art. 214 dodaje się art. 214a w brzmieniu:

„Art. 214a. 1. Organ nadzoru może zwrócić się do Komisji Europejskiej z propozycją negocjacji porozumień z państwami niebędącymi państwami członkowskimi, dotyczącymi wykonywania nadzoru dodatkowego nad:

1) zakładami ubezpieczeń z państw członkowskich, posiadającymi podmioty partycypujące, których siedziby znajdują się w państwie niebędącym państwem członkowskim;

2) zakładami ubezpieczeń z państw niebędących państwami członkowskimi, posiadającymi podmioty partycypujące, które mają siedzibę w państwie członkowskim.

2. Propozycja negocjacji porozumień, o której mowa w ust. 1, powinna mieć na celu zapewnienie:

1) organom nadzoru z państw członkowskich informacji niezbędnych do wykonywania dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń, z siedzibą na terenie Unii Europejskiej, które posiadają podmioty zależne lub podmioty partycypujące w podmiotach mających siedzibę

w państwach niebędących państwami członkowskimi;

2) organom nadzoru z państw niebędących państwami członkowskimi informacji niezbędnych do wykonywania dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń, z siedzibą na terytorium tych państw, które posiadają podmioty zależne lub podmioty partycypujące w podmiotach mających siedzibę w państwach członkowskich.

3. Podmiot partycypujący jest to podmiot dominujący lub inny podmiot, który posiada znaczne udziały kapitałowe lub podmiot powiązany z podmiotem, w taki sposób, że może on podjąć inne działania, o których mowa w art. 4 pkt 16 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi.”;

15) w art. 232 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy, o której mowa w art. 19 ust. 1, złożenie zawiadomienia o popełnieniu.”.

Art. 69. W ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych (Dz. U. Nr 124, poz. 1153 i Nr 170, poz. 1651 oraz z 2004 r. Nr 93, poz. 891 i Nr 96, poz. 959) w art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja może udzielać organom nadzorującym działalność instytucji finansowych w innych państwach informacji posiadanych w związku z wykonywaniem ustawowych zadań, jeżeli:

- 1) informacje zostaną wykorzystane wyłącznie na potrzeby wykonywanych przez te organy zadań z zakresu nadzoru;
- 2) przekazywanie udzielonych informacji poza te organy następuje wyłącznie po uprzednim uzyskaniu zgody Komisji.”;

2) dodaje się ust. 3-5 w brzmieniu:

„3. W przypadku organów nadzoru państw niebędących państwami członkowskimi udzielanie informacji, na zasadach określonych w ust. 1, może następować wyłącznie na zasadzie wzajemności.

4. Komisja może udzielać zagranicznym organom państw członkowskich informacji posiadanych w związku z wykonywaniem zadań z zakresu nadzoru nad działalnością zakładów ubezpieczeń w zakresie związanym z wykonywaniem zadań z zakresu nadzoru uzupełniającego, o którym mowa w ustawie z dnia ... o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr ..., poz. ...).

5. Komisja może udzielać informacji posiadanych w związku z wykonywaniem ustawowych zadań bankom centralnym lub innym instytucjom państw członkowskich wykonującym zadania z zakresu polityki monetarnej oraz innym organom publicznym wykonującym zadania z zakresu nadzoru nad systemami płatności, jeżeli informacje te zostaną wykorzystane wyłącznie na potrzeby wykonywanych zadań przez te podmioty. Przekazywanie udzielonych informacji poza te podmioty następuje wyłącznie po uprzednim uzyskaniu zgody Komisji.”.

Art. 70. W ustawie z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych (Dz. U. Nr 91, poz. 871) w art. 2 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) „wielostronne banki rozwoju” w rozumieniu art. 1 ust. 20 dyrektywy Rady i Parlamentu Europejskiego 2000/12/WE z dnia 20 marca 2000 r. (Dz.Urz. WE L 126 z 26.05.2000);”.

Art. 71. W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 49:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli towarzystwo wykonuje działalność, o której mowa w art. 45 ust. 2 pkt 1, kapitał początkowy ulega zwiększeniu do wysokości wyrażonej w złotych równowartości 730 000 euro przy zastosowaniu średniego kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na dzień poprzedzający dzień złożenia wniosków, o których mowa w art. 38 ust. 3.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Z zastrzeżeniem ust. 2, jeżeli towarzystwo wykonuje działalność, o której mowa w art. 45 ust. 2 pkt 2, kapitał początkowy ulega zwiększeniu do wysokości wyrażonej w złotych równowartości 175 000 euro przy zastosowaniu średniego kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na dzień poprzedzający dzień złożenia wniosków, o których mowa w art. 38 ust. 3.”;

2) w art. 50:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Towarzystwo ma obowiązek utrzymywania kapitału własnego na poziomie nie niższym niż 25% różnicy pomiędzy wartością kosztów ogółem a wartością zmiennych kosztów dystrybucji poniesionych w poprzednim roku obrotowym, wykazanych w sprawozdaniach przekazywanych Komisji na podstawie art. 225 ust. 1, a jeżeli towarzystwo nie prowadziło działalności

lub prowadziło ją krócej niż rok – na poziomie nie niższym niż 25% różnicy pomiędzy wartością kosztów ogółem a wartością zmiennych kosztów dystrybucji określonych w analizie ekonomiczno-finansowej, o której mowa w art. 58 ust. 1 pkt 3, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Towarzystwo jest zobowiązane utrzymywać kapitały własne na poziomie nie niższym niż określony w art. 49.”,

b) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, uwzględniając należytą ochronę interesów uczestników funduszy, określi, w drodze rozporządzenia, kryteria, które muszą spełniać koszty dystrybucji, aby można było zaliczyć je do kosztów zmiennych, o które pomniejsza się koszty ogółem przy wyliczaniu poziomu kapitału własnego, o którym mowa w ust. 1.”;

3) w art. 282 w ust. 3:

a) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) przez towarzystwo funduszy inwestycyjnych lub spółkę zarządzającą:

a) podmiotowi wiodącemu, w rozumieniu art. 4 ust. 5 ustawy z dnia ... o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr ..., poz. ...), zwanej dalej „ustawą o nadzorze uzupełniającym”,

b) koordynatorowi, w rozumieniu art. 3 pkt 19 ustawy o nadzorze uzupełniającym,

c) koordynatorowi zagranicznemu, w rozumieniu art. 3 pkt 20 ustawy o nadzorze uzupełniającym

– w wykonaniu obowiązków określonych tą ustawą”;

b) w pkt 4 lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) na podstawie art. 283 ust. 1, 3 i 9”;

4) w art. 283:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja lub jej upoważniony przedstawiciel może przekazywać i otrzymywać informacje, w tym opinie od Komisji Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych, Prezesa Narodowego Banku Polskiego oraz Komisji Nadzoru Bankowego, niezbędne do:

- 1) prawidłowego wykonywania zadań w zakresie nadzoru, w tym zadań określonych ustawą o nadzorze uzupełniającym, lub
- 2) zapewnienia prawidłowego toku postępowań wyjaśniających, kontrolnych, administracyjnych, sądowych w sprawach związanych z wykonywaniem nadzoru.”;

b) dodaje się ust. 9 i 10 w brzmieniu:

„9. W zakresie wykonywania zadań określonych ustawą o nadzorze uzupełniającym, Komisja lub jej upoważniony przedstawiciel przekazuje informacje organowi nadzoru w państwie członkowskim lub koordynatorowi zagranicznemu, o którym mowa w art. 3 pkt 20 ustawy o nadzorze uzupełniającym, zarówno na żądanie, jak i z własnej inicjatywy.

10. W przypadku gdy podmioty, o których mowa w ust. 9, wystąpiły o przekazanie informacji, a Komisja ich nie posiada, podejmuje ona niezbędne czynności w celu ich uzyskania lub zawiadamia te podmioty o braku możliwości uzyskania żądanych informacji.”.

Art. 72. 1. Pierwsze posiedzenie Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych, o którym mowa w art. 15 ust. 2, zwołuje minister właściwy do spraw instytucji finansowych w terminie 30 dni od wejścia w życie ustawy. Podczas posiedzenia wybierany jest przewodniczący Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych na okres 2 lat.

2. W terminie 3 miesięcy od wejścia w życie ustawy krajowe organy nadzoru obowiązane są przyjąć w formie porozumienia wielostronnego regulamin prac Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1.

Art. 73. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

-
- 1) Ustawa niniejsza wprowadza do polskiego prawa postanowienia dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie nadzoru uzupełniającego nad instytucjami kredytowymi, przedsiębiorstwami ubezpieczeniowymi i firmami inwestycyjnymi w konglomeracie finansowym oraz w sprawie zmian dyrektyw Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.Urz. WE L 035 z 11.02.2003).
 - 2) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U z 2002 r. Nr 126, poz. 1070, Nr 141, poz. 1178, Nr 144, poz. 1208, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1385 i 1387 i Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 60, poz. 535, Nr 65, poz. 594, Nr 228, poz. 2260 i Nr 229, poz. 2276 oraz z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 870, Nr 96, poz. 956, Nr 121, poz. 1204, Nr 146, poz. 1546 i Nr 173, poz. 1808.
 - 3) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 240, poz. 2055, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 84, poz. 774, Nr 124, poz. 1151, Nr 170, poz. 1651 oraz z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 91, poz. 871, Nr 96, poz. 959, Nr 116, poz. 1205 i Nr 146, poz. 1546.
 - 4) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 127, poz. 1090, Nr 141, poz. 1178, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1387, Nr 199, poz. 1672, Nr 200, poz. 1679, Nr 216, poz. 1824, z 2003 r. Nr 80, poz. 718, Nr 135, poz. 1268, Nr 137, poz. 1302, Nr 193, poz. 1884, Nr 217, poz. 2124, Nr 228, poz. 2255 oraz z 2004 r. Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 870, Nr 91, poz. 871, Nr 96, poz. 959 i Nr 116, poz. 1203.
 - 5) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 240, poz. 2055, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 84, poz. 774, Nr 124, poz. 1151, Nr 170, poz. 1651 oraz z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 91, poz. 871, Nr 96, poz. 959, Nr 116, poz. 1205 i Nr 146, poz. 1546.
 - 6) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U z 2002 r. Nr 126, poz. 1070, Nr 141, poz. 1178, Nr 144, poz. 1208, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1385 i 1387 i Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 60, poz. 535, Nr 65, poz. 594, Nr 228, poz. 2260 i Nr 229, poz. 2276 oraz z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 870, Nr 96, poz. 959, Nr 121, poz. 1264, Nr 146, poz. 1546 i Nr 173, poz. 1808.

UZASADNIENIE

Pojawienie się na rynkach finansowych nowych podmiotów świadczących swoje usługi w różnych sektorach rynków finansowych oraz obowiązek zapewnienia prawidłowego i rzetelnego sprawowania nadzoru nad tymi podmiotami, a także konieczność wdrożenia prawa Unii Europejskiej do prawa polskiego powodują, że niezbędne jest uchwalenie ustawy o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego.

Aktem prawnym, który bezpośrednio wpłynął na kształt niniejszej ustawy jest dyrektywa 2002/87/WE w sprawie nadzoru uzupełniającego nad instytucjami kredytowymi, przedsiębiorstwami ubezpieczeniowymi i firmami inwestycyjnymi w konglomeracie finansowym oraz w sprawie zmian dyrektyw Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

Zasady określone ustawą mają być stosowane po raz pierwszy do badania księgowego za rok finansowy rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2005 r.

Zadaniem regulacji wspólnotowej jest:

- stworzenie jednolitych zasad nadzoru nad instytucjami finansowymi, wchodzącymi w skład konglomeratów finansowych w skali całej Unii Europejskiej,
- zapewnienie podstaw współpracy i wzajemnej wymiany informacji pomiędzy organami odpowiedzialnymi za nadzór nad poszczególnymi podmiotami, będącymi częścią konglomeratu finansowego, w tym także z państw trzecich.

Powołane wyżej zasady na gruncie prawa europejskiego zostały przyjęte jako założenia niniejszej ustawy.

Zaznaczyć przede wszystkim należy, że sprawowany indywidualnie nadzór nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi oceniany jest już jako niewystarczający. Dotychczas nie istniała forma nadzoru ostrożnościowego obejmującego grupę podmiotów jako całość, w szczególności w zakresie wypłacalności i

koncentracji ryzyka w skali konglomeratu, transakcji wewnątrzgrupowych, wewnętrznych procesów zarządzania ryzykiem oraz odpowiednich kwalifikacji zarządu dominującego podmiotu nieregulowanego. Warto podkreślić, że konglomeraty stanowią największe grupy finansowe, aktywne na międzynarodowych rynkach finansowych i świadczące usługi w skali globalnej. Trudności finansowe takiego podmiotu mogłyby poważnie zdestabilizować system finansowy i dotknąć zarówno deponentów, posiadaczy polis ubezpieczeniowych jak i inwestorów.

Należy dodać, że ustanowienie uzupełniającego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, przedsiębiorstwami ubezpieczeniowymi i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego jest jednym z etapów opracowywania na forum międzynarodowym rozszerzonego prawodawstwa ostrożnościowego dla tych podmiotów, które zapełniałoby luki w obecnym ustawodawstwie krajowym i sektorowym oraz obejmowałoby dodatkowe ryzyka ostrożnościowe w celu zapewnienia solidnych rozwiązań w odniesieniu do grup finansowych prowadzących działalność finansową w różnych sektorach.

Uzasadnienie szczegółowe

Rozdział 1. Zasady ogólne

Zakres przedmiotowy projektu ustawy obejmuje zasady sprawowania nadzoru uzupełniającego nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu oraz zasady objęcia nadzorem uzupełniającym innych podmiotów działających w konglomeracie czyli przede wszystkim takich podmiotów jak dominujące podmioty nieregulowane. Ustawa ustanawia też zasady współpracy krajowych organów nadzoru z innymi właściwymi organami nadzoru zarówno z państw członkowskich jak i państw trzecich.

Art. 2 projektu ustawy określa cel nadzoru uzupełniającego oraz stanowi w oparciu o jakie kryteria nadzór ten jest sprawowany. Zgodnie z ww. przepisem nadzór uzupełniający polega na badaniu sytuacji podmiotów regulowanych, tworzących konglomerat pod kątem:

adekwatności kapitałowej, znaczących transakcji wewnątrzgrupowych, koncentracji ryzyka i zarządzania nim oraz kontroli wewnętrznej.

Zakres podmiotowy projektu ustawy odnosi się do podmiotów regulowanych czyli instytucji kredytowych, zakładów ubezpieczeń i firm inwestycyjnych. Zgodnie z postanowieniami dyrektywy 2002/87/EC ustawa wprowadza nowy podmiot w odniesieniu do indywidualnie zidentyfikowanego konglomeratu finansowego jakim jest koordynator, którego bliższa charakterystyka znajdzie się w dalszej części uzasadnienia.

Część ogólna projektu ustawy zawiera w art. 3 tzw. słowniczek, czyli wyjaśnienie używanych pojęć. Zadaniem słowniczka na gruncie niniejszego projektu ustawy jest ujednoczenie używanych pojęć w zakresie trzech sektorów usług finansowych. Aby w miarę możliwości nie kreować nowych pojęć przyjęto zasadę posługiwania się definicjami zawartymi w regulacjach sektorowych, stąd częste odesłania do stosownych ustaw. Tak więc w zakresie definicji podmiotu dominującego powołano się na ustawę – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, która określa podmiot dominujący jako podmiot w sytuacji, gdy:

- a) posiada bezpośrednio lub pośrednio przez inne podmioty (zależne) większość głosów w organach innego podmiotu (zależnego), także na podstawie porozumień z innymi osobami, lub
- b) jest uprawniony do powoływania lub odwoływania większości członków organów zarządzających innego podmiotu (zależnego), lub
- c) więcej niż połowa członków zarządu drugiego podmiotu (zależnego) jest jednocześnie członkami zarządu, prokurentami lub osobami pełniącymi funkcje kierownicze pierwszego podmiotu bądź innego podmiotu pozostającego z tym pierwszym w stosunku zależności.

Wśród nowych, dodanych definicji jest przede wszystkim definicja sektora finansowego oraz szereg definicji „technicznych”, dotyczących kryteriów oceny sytuacji konglomeratu finansowego w skali całej grupy. Pojęcia te są istotne dla prawidłowej interpretacji ustawy.

Rozdział 2. Identyfikowanie konglomeratów finansowych

Art. 4 projektu ustawy zawiera definicję konglomeratu finansowego. Stosownie do art. 3 dyrektywy 2002/87/EC, projekt ustawy wprowadza konieczność spełnienia przez grupę finansową następujących warunków:

- a) przynajmniej jeden z podmiotów wchodzących w skład konglomeratu jest podmiotem regulowanym w znaczeniu niniejszej ustawy i jednocześnie jest on podmiotem dominującym dla innego podmiotu z sektora finansowego, a jeżeli nie, to prowadzi swoją działalność głównie w sektorze finansowym,
- b) co najmniej jeden z podmiotów należy do sektora ubezpieczeniowego i co najmniej jeden do sektora bankowo-inwestycyjnego,
- c) działalność ww. podmiotów w swoich sektorach jest znacząca w rozumieniu projektu niniejszej ustawy.

Stosownych obliczeń, w zakresie identyfikowania konglomeratów finansowych, zgodnie z przepisami projektu ustawy, dokonuje się na podstawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych, a w przypadku gdy nie wszystkie dane są dostępne, wykorzystuje się także jednostkowe roczne sprawozdania finansowe poszczególnych podmiotów regulowanych.

Projekt wprowadza zasadę, że konglomerat powstaje z chwilą spełnienia przez grupę przesłanek wymienionych w art. 4 projektu. Dlatego istotną kwestią jest poinformowanie grupy o tym, że spełnia kryteria będące podstawą stanowienia przez nią konglomeratu finansowego, z faktem tym wiążą się bowiem konsekwencje podlegania reżimowi nadzoru uzupełniającego.

Informację, o której mowa, krajowy organ nadzoru przekazuje podmiotowi wiodącemu w grupie (czyli odpowiednio podmiotowi dominującemu – będącemu zarówno podmiotem regulowanym jak i dominującym podmiotem nieregulowanym albo w przypadku braku podmiotu dominującego – podmiotowi wykazującemu największą sumę bilansową w najistotniejszym sektorze albo w przypadku braku ww. podmiotów – podmiotowi regulowanemu wskazanemu przez koordynatora, po zasięgnięciu opinii krajowych organów nadzoru – art. 4 ust. 5 i 6), na którym spoczywa obowiązek dalszego poinformowania podmiotów zależnych wchodzących w skład konglomeratu finansowego o

spełnianiu przez grupę warunków określonych w art. 4 ust. 1. Krajowy organ nadzoru jest także obowiązany poinformować o fakcie spełniania przez daną grupę wymogów przewidzianych dla konglomeratów finansowych pozostałe zainteresowane organy nadzoru, a więc organy nadzoru z państw członkowskich o ile sprawują nadzór nad podmiotami regulowanymi wchodzącymi w skład tego konglomeratu, a także Komisję Europejską.

W art. 10 projektu ustawy, przewidując możliwość czasowego niespełnienia kryteriów identyfikujących konglomerat finansowy, zgodnie z dyrektywą, wprowadza się możliwość dalszego uznawania grupy za konglomerat, w drodze decyzji, wydanej przez koordynatora, jednakże przez okres nie dłuższy niż 3 lata od chwili wydania takiej decyzji. Przepis ten pozwoli uniknąć gwałtownych zmian w zakresie podlegania nadzorowi uzupełniającemu, mogących poważnie zdestabilizować sytuację całego sektora finansowego.

Z uwagi na konieczność zapewnienia podstaw wzajemnej współpracy i wymiany informacji z organami nadzoru z państw trzecich projekt ustawy przewiduje, że gdy na terytorium Polski działają podmioty regulowane wchodzące w skład konglomeratu finansowego, na czele którego stoi podmiot z siedzibą w państwie niebędącym członkiem Unii Europejskiej, należy przede wszystkim ustalić czy nadzór nad podmiotami regulowanymi odpowiada nadzorowi określonemu w niniejszej ustawie. Sprawdzenia tego dokonuje krajowy organ nadzoru, wyznaczony zgodnie z przepisami Rozdziału 4, z własnej inicjatywy lub na wniosek podmiotu dominującego lub innego podmiotu regulowanego, który uzyskał zezwolenie na terytorium innego państwa członkowskiego. W przypadku gdy nadzór ten, zdaniem właściwego organu nadzoru, jest niewystarczający, do podmiotów regulowanych działających na terytorium Polski stosuje się przepisy niniejszej ustawy. Co więcej krajowy organ nadzoru nad podmiotem regulowanym wykazującym największą sumę bilansową w najistotniejszym sektorze finansowym może, po zaciągnięciu opinii innych zainteresowanych organów, koordynatora oraz Europejskiego Komitetu ds. Konglomeratów Finansowych, nakazać utworzenie w Polsce dominującego podmiotu nieregulowanego, w celu pełniejszego objęcia podmiotów regulowanych nadzorem uzupełniającym, pod rygorem zastosowania środków nadzoru określonych w regulacjach sektorowych wobec tego podmiotu regulowanego.

Projekt ustawy nakłada na wszystkie krajowe organy nadzoru nad instytucjami finansowymi obowiązek dokonywania identyfikacji konglomeratów finansowych na podstawie dokonywanych okresowo przeglądów właściwych sektorów finansowych pod kątem występowania grup mogących spełniać kryteria przewidziane dla konglomeratów finansowych. W tym celu odbywają się nie rzadziej niż raz w roku wspólne posiedzenia tzw. Komitetu Koordynacyjnego ds. Konglomeratów Finansowych w składzie członków poszczególnych komisji. Przedmiotem posiedzenia Komitetu Koordynacyjnego jest omówienie informacji z przeglądów poszczególnych sektorów w celu zidentyfikowania ewentualnych grup finansowych. Organizacja posiedzeń zespołu, zasady podejmowania rozstrzygnięć oraz zasady obsługi posiedzeń określi regulamin Komitetu Koordynacyjnego przyjęty w formie porozumienia wielostronnego podpisanego przez krajowe organy nadzoru.

Rozdział 3. Nadzór uzupełniający

Oddział 1. Zasady ogólne nadzoru uzupełniającego

Oddział ten poświęcony jest wskazaniu podstawowych reguł i wartości nadzoru uzupełniającego. Kompetentne władze powinny być w stanie ocenić w skali grupy sytuację finansową instytucji kredytowych, zakładów ubezpieczeń i firm inwestycyjnych stanowiących część konglomeratu finansowego, w szczególności w zakresie wypłacalności (uwzględniając eliminację wielokrotnego wykorzystania tych samych pozycji funduszy własnych przez poszczególne podmioty konglomeratu finansowego), koncentracji ryzyka i transakcji wewnątrzgrupowych.

Jak stwierdza art. 19 nadzór uzupełniający jest realizowany poprzez następujące krajowe podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru: podmiot regulowany będący podmiotem dominującym w konglomeracie finansowym, podmioty regulowane, których podmiotem dominującym jest dominujący podmiot nieregulowany posiadający siedzibę na terytorium państwa członkowskiego oraz podmioty regulowane powiązane z innym podmiotem sektora finansowego umową o zarządzanie, w rozumieniu art. 7 Kodeksu spółek handlowych lub inną umową o podobnym charakterze.

Przepisy Oddziału 2 Adekwatność kapitałowa projektu ustawy (art. 21–28) ustanowiają stosowne zasady nadzoru uzupełniającego w zakresie adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego.

Warto podkreślić, że pomiar adekwatności kapitałowej jest jednym z najbardziej użytecznych instrumentów wypracowanych w toku rozwijania sektorowego nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi. Wyjątkowe znaczenie miary adekwatności kapitałowej i jej uregulowania w ustawie wynika z przypisywania jej przez organy nadzoru kluczowego znaczenia w ocenie bezpieczeństwa instytucji finansowych. Ten wymiar kontrolowania podmiotów sektora finansowego przez fakt, że odzwierciedla wartość podejmowanego ryzyka w formie wzrastającego zapotrzebowania na kapitał, stanowi rodzaj hamulca bezpieczeństwa wobec nadmiernej ekspansji finansowej danego podmiotu.

Właściwe organy nadzoru powinny być w stanie ocenić w skali grupy sytuację finansową instytucji kredytowych, zakładów ubezpieczeń i firm inwestycyjnych stanowiących część konglomeratu finansowego, w szczególności w zakresie wypłacalności (uwzględniając eliminację wielokrotnego wykorzystania tych samych pozycji funduszy własnych lub środków własnych przez poszczególne podmioty konglomeratu finansowego).

W oddziale 2 wprowadza się wymóg, aby adekwatność kapitałowa oraz strategia w zakresie adekwatności kapitałowej na poziomie konglomeratu podlegały nadzorowi uzupełniającemu wykonywanemu przez koordynatora. Zgodnie z art. 22 norma adekwatności kapitałowej oznacza obowiązek utrzymywania funduszy własnych konglomeratu finansowego na poziomie nie niższym od wymogów z tytułu adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego. Oblicza się je zgodnie z metodami technicznymi, określonymi przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych w rozporządzeniu. Zakres normy adekwatności kapitałowej obejmuje podmioty regulowane w konglomeracie, podmioty nie objęte nadzorem, a należące do sektora finansowego (np. instytucje finansowe w rozumieniu ustawy – Prawo bankowe) oraz dominujące podmioty nieregulowane. Powodem, dla którego wprowadza się ww. normę oraz wymogi w zakresie polityki adekwatności kapitałowej jest uniknięcie wielokrotnego uwzględniania tych samych pozycji funduszy własnych konglomeratu finansowego przez poszczególne

podmioty znajdujące się w konglomeracie oraz uniemożliwienie niewłaściwego wewnątrzgrupowego tworzenia funduszy własnych.

Zgodnie z art. 23 minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Bankowego, Komisji Papierów Wartościowych i Giełd oraz Komisji Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych, określi, w drodze rozporządzenia: metody obliczania funduszy własnych i wymogów z tytułu adekwatności kapitałowej (metody przeprowadzania rachunku adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego) oraz szczególne zasady sprawozdawczości w zakresie adekwatności kapitałowej, mając w szczególności na celu w celu uniknięcia wielokrotnego uwzględniania pozycji zaliczanych do funduszy własnych konglomeratu i uniemożliwienie niewłaściwego wewnątrzgrupowego tworzenia funduszy własnych przez te podmioty oraz umożliwienie efektywnego sprawowania nadzoru uzupełniającego w zakresie adekwatności kapitałowej przy zastosowaniu instrumentów sprawozdawczości finansowej. Umieszczenie upoważnienia do wydania rozporządzeń przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych umożliwi dokonywanie nowelizacji zasad adekwatności kapitałowej w sytuacji przyjęcia w prawodawstwie unijnym nowych zasad w przedmiotowej mierze. Delegacja do wydania aktu wykonawczego pozwoli nadto na odciążenie samego projektu ustawy od konieczności zamieszczania obszernych metodologii oraz procedur określania wymogów kapitałowych.

Obliczanie wymogów z tytułu adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego dokonuje się na podstawie skonsolidowanego sprawozdania finansowego konglomeratu, albo na podstawie jednostkowych rocznych sprawozdań poszczególnych podmiotów w konglomeracie w oparciu o jedną z metod technicznych. Szczegóły dotyczące dopuszczalnych metod obliczania adekwatności kapitałowej konglomeratów finansowych zostaną określone przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych w rozporządzeniu. Dyrektywa dopuszcza zastosowanie jednej z następujących metod:

- 1) metody konsolidacji księgowej;
- 2) metody pomniejszania i agregacji;
- 3) metody pomniejszania wartości księgowej lub wymogu;

4) metody mieszanej, łączącej wszystkie ww. metody w dowolnej konfiguracji.

O wyborze metody obliczania wymogów z tytułu adekwatności kapitałowej danego konglomeratu finansowego decyduje koordynator, po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów nadzoru oraz podmiotu wiodącego.

Zgodnie z art. 26 z obowiązku prowadzenia rachunku adekwatności kapitałowej według metody przyjętej przez koordynatora mogą być wyłączone poszczególne podmioty, jeżeli podmioty te mają siedzibę w państwie trzecim gdzie istnieją przeszkody prawne w przekazywaniu informacji niezbędnych dla efektywnego sprawowania nadzoru uzupełniającego lub podmiot ten ma nieistotne znaczenie z punktu widzenia celów nadzoru uzupełniającego, bądź objęcie tego podmiotu nadzorem uzupełniającym ze względu na cel tego nadzoru, jakim jest ochrona stabilności finansowej podmiotów regulowanych na poziomie konglomeratu finansowego, byłoby niewłaściwe lub mylące.

Oddział 3. Znaczące transakcje wewnątrzgrupowe

Art. 29. Zgodnie z dyrektywą znaczące transakcje wewnątrzgrupowe podlegają nadzorowi uzupełniającemu wykonywanemu przez koordynatora. Za znaczące uznaje się transakcje wewnątrzgrupowe, których kwota przekracza próg określony przez koordynatora dla danego konglomeratu finansowego. W przypadku gdy podmioty objęte nadzorem uzupełniającym wchodzi w skład konglomeratu finansowego zidentyfikowanego za granicą, koordynator zagraniczny może zwrócić się do krajowych organów nadzoru o wyznaczenie, w drodze decyzji administracyjnej, progu uznania transakcji wewnątrzgrupowych za znaczące. Jeżeli zaś, koordynator lub krajowe organy nadzoru nie określą wyżej wymienionego progu, art. 31 wprowadza zasadę ogólną, zgodnie z którą za znaczącą uznaje się każdą transakcję wewnątrzgrupową, której wartość przekracza 5% wartości wymogów z tytułu adekwatności kapitałowej w skali konglomeratu finansowego.

Informacje dotyczące znaczących transakcji wewnątrzgrupowych są zawarte w sprawozdaniach za dany rok kalendarzowy, przekazywanych przez podmiot wiodący koordynatorowi nie później niż z upływem 3 miesięcy od końca roku kalendarzowego. Sprawozdanie takie zawiera w szczególności informacje dotyczące każdego przypadku

znaczącej transakcji wewnątrzgrupowej ze wskazaniem jej rodzaju, przedmiotu i wartości oraz informację dodatkową w zakresie zagrożeń dla wypłacalności podmiotów regulowanych związanych ze znaczącymi transakcjami wewnątrzgrupowymi bądź braku takich zagrożeń, a także działań które powinny być podjęte w celu przywrócenia prawidłowych stosunków w przypadku stwierdzenia takich naruszeń.

Art. 34 przewiduje delegację dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do wydania, po zasięgnięciu opinii krajowych organów nadzoru rozporządzenia określającego rodzaje transakcji dokonywanych przez podmioty wchodzące w skład konglomeratu finansowego, które podlegają dodatkowemu obowiązkowi sprawozdawczemu oraz szczegółowe zasady sporządzania i przekazywania sprawozdania w zakresie znaczących transakcji wewnątrzgrupowych na poziomie konglomeratu finansowego koordynatorowi. Podobnie jak w przypadku oddziału dotyczącego adekwatności kapitałowej umieszczenie w ustawie upoważnienia do wydania rozporządzenia umożliwi dokonywanie nowelizacji w sytuacji przyjęcia w prawodawstwie unijnym nowych zasad w przedmiotowej mierze i pozwoli odciążyć projekt ustawy od konieczności zamieszczania skomplikowanych regulacji dotyczących rodzajów transakcji wewnątrzgrupowych.

Oddział 4. Znacząca koncentracja ryzyka

Ustawa wprowadza obowiązek objęcia zakresem nadzoru uzupełniającego znaczącej koncentracji ryzyka w skali konglomeratu finansowego.

W zakresie obowiązku sprawozdawczego dotyczącego znaczącej koncentracji ryzyka projekt przewiduje analogiczne rozwiązania jak w przypadku znaczących transakcji wewnątrzgrupowych.

Oddział 5. Zarządzanie ryzykiem oraz kontrola wewnętrzna

Zgodnie z art. 41 zarządzanie ryzykiem oraz kontrola wewnętrzna podlegają nadzorowi sprawowanemu przez koordynatora. Podmiot wiodący jest obowiązany opracować i wdrożyć odpowiedni system zarządzania ryzykiem oraz system kontroli wewnętrznej, obejmujące wszystkie podmioty regulowane konglomeratu finansowego.

Zarządzanie ryzykiem w konglomeracie finansowym obejmuje w szczególności:

- dokonywanie przez podmiot dominujący w konglomeracie finansowym okresowej weryfikacji strategii i zasad postępowania odnoszących się do wszelkich podejmowanych rodzajów ryzyka,
- wprowadzenie odpowiednich zasad w zakresie adekwatności kapitałowej uwzględniające oddziaływanie strategii podmiotów regulowanych na profil ryzyka i wymogi kapitałowe ustalone zgodnie z ustawą,
- wprowadzenie procedur zapewniających efektywność zarządzania ryzykiem w podmiotach regulowanych oraz podejmowanie niezbędnych działań w pozostałych podmiotach objętych nadzorem uzupełniającym w sposób kompleksowy, umożliwiający mierzenie, analizę i kontrolę ryzyka na poziomie konglomeratu finansowego.

Zakres kontroli wewnętrznej w skali konglomeratu finansowego obejmuje:

- wprowadzenie mechanizmów odnoszących się do adekwatności kapitałowej pozwalające stwierdzić i zmierzyć poziom ryzyka i ustalić odpowiedni dla ryzyka poziom funduszy własnych,
- wprowadzenie procedur informacyjnych oraz dotyczących rachunkowości, pozwalających na efektywną identyfikację i kontrolę transakcji wewnątrzgrupowych w konglomeracie oraz znaczącej koncentracji ryzyka.

Rozdział 4. Koordynator

Jak już wcześniej wspomniano, projekt ustawy w odniesieniu do danego zidentyfikowanego konglomeratu finansowego wprowadza instytucję tzw. koordynatora. W praktyce jest to ten sam organ nadzoru, który przekazał podmiotowi wiodącemu informację o spełnianiu przez grupę warunków określonych w art. 4 ust. 1. Szczegółowe zasady jego wyznaczania zawarte są w art. 46-53.

Głównym zadaniem koordynatora jest sprawowanie nadzoru uzupełniającego nad konglomeratem finansowym, usprawnienie współpracy pomiędzy poszczególnymi

organami nadzoru oraz wyjaśnienie roli, jaką każdy z organów ma do spełnienia w zakresie nadzoru uzupełniającego. Art. 54 wśród zadań koordynatora przewiduje m.in.:

- a) gromadzenie i udostępnianie informacji niezbędnych z punktu widzenia wykonywania nadzoru uzupełniającego,
- b) przegląd i ocenę sytuacji finansowej konglomeratu,
- c) ocenę zgodności funkcjonowania konglomeratu z zasadami nadzoru uzupełniającego odnoszącymi się w szczególności do adekwatności kapitałowej, koncentracji ryzyka i transakcji wewnątrz grupy,
- d) ocenę struktury konglomeratu, organizacji i systemu kontroli wewnętrznej,
- e) planowanie i koordynację działań nadzorczych na bieżąco, jak również w sytuacjach awaryjnych, współpracę z odpowiednimi właściwymi organami,
- f) wykonywanie innych zadań, podejmowanie działań i decyzji wynikających z ustawy.

Nie jest to katalog zamknięty zadań koordynatora, ponieważ zgodnie z art. 55 koordynator może zawrzeć z pozostałymi krajowymi organami nadzoru porozumienia dotyczące sprawowania nadzoru uzupełniającego.

Rozdział 5. Współpraca i wymiana informacji

Jednym z najistotniejszych zapisów ustawy, z punktu widzenia sprawowania nadzoru uzupełniającego, jest art. 56 ustanawiający obowiązek współpracy i wzajemnej wymiany informacji pomiędzy krajowymi organami nadzoru oraz innymi organami nadzoru z państw członkowskich, które wydały zezwolenie na prowadzenie działalności poszczególnym podmiotom regulowanym, wchodzącym w skład konglomeratu finansowego. Uzupełnieniem wspomnianej normy prawnej jest art. 57 określający podstawowy katalog czynności składających się na ww. współpracę. Przewiduje on także możliwość przekazywania informacji do Europejskiego Banku Centralnego i banków centralnych państw członkowskich.

Jednocześnie projekt ustawy nakłada na krajowe organy nadzoru obowiązek przekazywania informacji na temat podmiotów regulowanych działających w Polsce lecz

wchodzących w skład zagranicznego konglomeratu finansowego – koordynatorowi zagranicznemu. Jeżeli zaś na terytorium Polski działa więcej takich podmiotów regulowanych, stosowne informacje przekazuje ten organ nadzoru, który sprawuje nadzór nad podmiotem o największej sumie bilansowej.

Projekt w art. 60 przewiduje procedurę weryfikacji danych przekazywanych koordynatorowi zagranicznemu przez krajowy organ nadzoru.

Rozdział 6. Środki sprawowania nadzoru uzupełniającego

Zgodnie z przepisami art. 61 i 62 w przypadku naruszenia przepisów ustawy lub zagrożenia wypłacalności podmiotów regulowanych, w szczególności na skutek nieutrzymywania funduszy własnych na odpowiednim poziomie, wystąpienia znaczącej koncentracji ryzyka lub znaczących transakcji wewnątrzgrupowych lub utrudnienia prawidłowego sprawowania nadzoru uzupełniającego – krajowe organy nadzoru na wniosek koordynatora lub koordynatora zagranicznego albo sam koordynator w stosunku do dominującego podmiotu nieregulowanego mogą zastosować środki nadzorcze określone w regulacjach sektorowych bądź – w stosunku do dominującego podmiotu nieregulowanego – wyznaczyć termin i wskazać sposób przywrócenia stanu zgodnego z przepisami prawa lub usunięcia zagrożenia dla stabilności finansowej konglomeratu. Katalog sankcji w stosunku do podmiotów regulowanych określają regulacje sektorowe, zaś w odniesieniu do dominującego podmiotu nieregulowanego ustanawia je art. 62 ust. 2. Wśród nich należy wymienić możliwość nakazania przez koordynatora zbycia w określonym terminie akcji posiadanych w podmiocie regulowanym lub akcji, lub udziałów w podmiocie dominującym wobec podmiotu regulowanego lub możliwość zawieszenia na czas określony wykonywania przez niego prawa głosu w organie stanowiącym podmiotu regulowanego lub podmiotu dominującego wobec podmiotu regulowanego. Ponadto, niezależnie od ww. środków, koordynator może nałożyć na dominujący podmiot nieregulowany karę pieniężną do wysokości 10 mln złotych.

Wpływy z tytułu kar pieniężnych nakładanych przez krajowe organy nadzoru na podmioty regulowane lub przez koordynatora na dominujący podmiot nieregulowany w ramach

nadzoru uzupełniającego, zgodnie z art. 63, stanowią dochód budżetu państwa a do ich egzekucji stosuje się przepisy ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 64 stanowi bardzo ważną normę, zgodnie z którą w przypadku konieczności podjęcia odpowiednich działań nadzorczych wobec podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności w jednym z państw członkowskich, a w szczególności wobec dominującego podmiotu nieregulowanego z siedzibą w jednym z państw członkowskich – koordynator przekazuje stosowną informację do właściwych organów nadzoru o potrzebie zastosowania odpowiednich środków.

Rozdział 7. Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Zmiany ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi mają charakter dwutorowy. Z jednej strony implementują postanowienia dyrektywy 2002/87/EC w zakresie zmian, jakie wprowadza ona w dyrektywie 93/22/EEC (w art. 27), a z drugiej – wprowadzają normy umożliwiające przekazywanie informacji stanowiących tajemnicę zawodową podmiotom sprawującym nadzór uzupełniający na podstawie projektu ustawy. W celu implementacji zmian wprowadzonych do dyrektywy 93/22/EEC zmieniono brzmienie art. 36a ust. 2 oraz art. 50 ust. 7 i 8 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi. Art. 36a ust. 2 rozszerza krąg podmiotów, których opinii należy zasięgnąć przed udzieleniem zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej. Zmiany wprowadzone do art. 50 ust. 7 i 8 mają na celu rozszerzenie kręgu przypadków, w których zachodzi konieczność zasięgnięcia opinii zagranicznego organu nadzoru w przypadku nabycia akcji domu maklerskiego. Dyrektywa 2002/87/EC wprowadza także zmiany do dyrektywy 93/6/EEC, w zakresie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych. Zmiany w tym zakresie zostaną implementowane na poziomie aktów wykonawczych do ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi. Z uwagi na konstrukcję prawną art. 161 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, który przewiduje wyczerpujący katalog przypadków, w których dopuszczalne jest ujawnienie lub przekazanie informacji stanowiących tajemnicę zawodową, zmiany art. 160 i 161 tej

ustawy mają na celu umożliwienie przekazywania informacji stanowiących tajemnicę zawodową podmiotom sprawującym nadzór uzupełniający na podstawie projektu ustawy oraz innym podmiotów, o których mowa w dyrektywie 2002/87/WE.

Projekt ustawy wprowadza zmiany do ustawy – Prawo bankowe wynikające ze zmienionej dyrektywą o konglomeratach finansowych dyrektywy 2000/12/WE.

Zmiana do art. 4 ust. 1 wprowadza zmiany w definicjach holdingów: finansowego, mieszanego i hybrydowego, które zostały oparte na nowych definicjach finansowej i mieszanej spółki holdingowej.

Zmiana do art. 131 polega na dodaniu nowych ustępów pozwalających na udzielanie i otrzymywanie przez Komisję Nadzoru Bankowego od zagranicznych organów nadzoru informacji niezbędnych do wykonywania zadań związanych z nadzorem uzupełniającym.

Zmiana do art. 140a wprowadza obowiązek, w przypadku wydawania zezwolenia na utworzenie banku krajowego oraz zezwolenia na nabycie znacznego pakietu akcji banku krajowego, zasięgania opinii właściwych władz nadzorczych nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, firmami inwestycyjnymi.

Zmiany do art. 141i wprowadzają obowiązek posiadania przez banki krajowe działające w holdingu mieszanym odpowiednich procedur zarządzania ryzykiem i systemu kontroli wewnętrznej oraz obowiązek informacyjny dotyczący każdej istotnej transakcji z podmiotami działającymi w holdingu.

Dodane w art. 141k ust. 3-5 mają na celu uregulowanie sytuacji, w której bank krajowy działa w holdingu bankowym zagranicznym lub holdingu finansowym, którego podmiot dominujący ma siedzibę poza państwami członkowskimi, a brak jest porozumienia, które określałoby sposób wykonywania nadzoru skonsolidowanego wobec tego banku.

Ponadto w projekcie uwzględniono dwie zmiany, które nie wynikają bezpośrednio z dyrektywy.

Pierwsza z tych zmian dotyczy nowelizacji art. 52 ust. 3 przez dodanie sformułowania „o ile umowa nie stanowi inaczej”. Obecny przepis jest bezwzględnie obowiązujący, co

powoduje m.in. że w umowie nie można uwzględnić np. roku przestępnego. Proponowana zmiana ma celu zmianę tego stanu rzeczy.

Druga zmiana dotyczy art. 183 i wynika z konieczności zapewnienia skuteczności przeciwdziałania wprowadzaniu do obrotu finansowego środków pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł w zakresie odnoszącym się do dowodów na okaziciela wydanych przez dzień 1 stycznia 1998 r. Ma ona na celu zapewnienie bezpieczeństwa funkcjonowania zarówno banków jak i konglomeratów finansowych, szczególnie w kontekście ich funkcjonowania na jednolitym rynku Unii Europejskiej.

Zmiana w ustawie o giełdach towarowych jest podyktowana faktem, że towarowe domy maklerskie i zagraniczne osoby prawne prowadzące działalność maklerską w formie oddziału, które uzyskały zezwolenie, o którym mowa w art. 38 ust. 3 tej ustawy, są firmami inwestycyjnymi w rozumieniu projektu i jako takie podlegają obowiązkowi sprawozdawczym w stosunku do podmiotu wiodącego lub koordynatora. Z uwagi na zawartą w ustawie o giełdach towarowych konstrukcję tajemnicy zawodowej, która obowiązuje co do zasady, z określonymi w niej wyjątkami, należało przewidzieć dodatkowy wyjątek od zasady ochrony tajemnicy zawodowej, umożliwiający przekazywanie przez te firmy inwestycyjne informacji stanowiących tajemnicę zawodową w wykonaniu obowiązków określonych w projekcie. Proponowane unormowania pozwolą zobowiązany podmiotom wypełnić ustawowe obowiązki bez naruszenia przepisów sektorowych o tajemnicy zawodowej.

Dyrektywa 2002/87/WE dokonuje także zmian w obowiązujących dyrektywach ubezpieczeniowych, są to dyrektywy: 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 98/78/WE.

Powyższe zmiany związane są z nadzorem uzupełniającym nad zakładami ubezpieczeń wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego. Nadzór ten związany jest z monitorowaniem podmiotów dominujących i podmiotów posiadających znaczny udział

kapitałowy w zakładzie ubezpieczeń. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji powstawania zakładu ubezpieczeń jak i nabywania jego akcji lub udziałów.

Nowe przepisy dyrektyw ubezpieczeniowych transponowane są do dwóch spośród czterech ustaw ubezpieczeniowych. Są to: ustawa o działalności ubezpieczeniowej oraz ustawa o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych.

W ustawie o działalności ubezpieczeniowej wprowadzane są zmiany zawierające normy wskazujące na zasady postępowania przy powstawaniu zakładu ubezpieczeń i nabywaniu jego akcji lub udziałów, przepisy dotyczące gospodarki finansowej oraz przekazywania i weryfikowania informacji związanych z wykonywaniem przez Komisję Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń wchodzącymi w skład ubezpieczeniowych grup kapitałowych. Ponadto nowelizacja tej ustawy zawiera przepisy dające organowi nadzoru uprawnienie do przedstawiania Komisji Europejskiej propozycji negocjacji porozumień z organami nadzoru z państw trzecich.

W ustawie o nadzorze ubezpieczeniowym (...) wprowadzone zostają zmiany dotyczące kompetencji organu nadzoru do zawierania porozumień z zagranicznymi właściwymi organami, dotyczące wymiany informacji w celu właściwego wspólnego wykonywania nadzoru dodatkowego.

Poszczególne zmiany dotyczą:

ustawa o działalności ubezpieczeniowej

- art. 2 – definicje – nowelizacja ma na celu dodanie do ustawy wytłumaczenia kilku pojęć. Są to:
 - konglomerat finansowy, firma inwestycyjna, instytucja kredytowa, udział kapitałowy, podmiot zależny, znaczący udział kapitałowy, bliskie powiązania – w przypadku których przepisy odsyłają do ustawy o nadzorze uzupełniającym (...), a zatem zapewniają spójność ustawy ubezpieczeniowej z tzw. ustawą o konglomeratach,

- mieszany dominujący podmiot ubezpieczeniowy i dominujący podmiot ubezpieczeniowy – pojęcia te mają na celu transpozycję definicji z dyrektywy 98/78/WE, dotyczącej dodatkowego nadzoru nad ubezpieczeniowymi grupami kapitałowymi,
- ustawa dokonuje zmiany art. 30 ust. 2 w zakresie doprecyzowania celu, któremu mają służyć regulaminy wewnętrzne opracowywane dla krajowych zakładów ubezpieczeń wchodzących w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, celem tym jest zapewnienie odpowiedniego monitorowania transakcji przeprowadzanych w ramach grupy (art. 5 dyrektywy 98/78/WE),
- definicja z pkt 12 ustawy została zmieniona w oparciu o zmiany wynikające z dyrektywy,
- w związku z wprowadzeniem definicji pojęć podmiot zależny oraz znaczący udział kapitałowy, a także w celu zagwarantowania organowi nadzoru dostępu do wszystkich niezbędnych informacji potrzebnych do oceny powiązań z podmiotami zależnymi i podmiotami dominującymi w przypadku nabywania lub obejmowania akcji lub udziałów krajowego zakładu ubezpieczeń – zmianie ulegnie treść art. 35,
- art. 37a wprowadza ogólny wymóg dla osób zarządzających bezpośrednio działalnością ubezpieczeniowej spółki holdingowej. Wymogi te to rękojmia oraz odpowiednie doświadczenie zawodowe. Przepis ten transponuje zmiany do dyrektywy 98/78/WE,
- przepis art. 37b stanowi, że w sytuacji naruszeń prawa lub innych nieprawidłowości zagrażających wypłacalności zakładu ubezpieczeń, organ nadzoru może, w stosunku do dominującego podmiotu ubezpieczeniowego z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podjąć środki określone w art. 209 lub 212 ust. 1 pkt 1 i 2, a zatem nałożyć m.in. karę jaką może nakładać na zakład ubezpieczeń, dla zagwarantowania pewności prawnej określona została górna granica kary pieniężnej,
- art. 37c – przepis ten transponuje art. 3 ust. 3 dyrektywy 98/78/WE, pozwala on organowi nadzoru, w drodze decyzji administracyjnej skierowanej do krajowego

zakładu ubezpieczeń wchodzącego w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej i podlegającego nadzorowi dodatkowemu, uznać, że na potrzeby sprawowania nadzoru dodatkowego nie uważa się niektórych podmiotów wchodzących w skład ubezpieczeniowej spółki kapitałowej,

- art. 92 ust. 3 – zmiana tego przepisu ma na celu uzupełnienie informacji przekazywanych organowi nadzoru przy wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej. Dodatkowe informacje dotyczą tego czy krajowy zakład ubezpieczeń stanie się podmiotem zależnym (będzie pozostawał pod znacznym wpływem zakładu ubezpieczeń) innego podmiotu, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej działających na terenie państwa członkowskiego Unii Europejskiej,
- art. 93a – zawiera normę dającą organowi nadzoru kompetencje do uzyskiwania od innych organów nadzoru państw członkowskich UE informacji dotyczących nadzorowanych przez nie podmiotów dominujących czy też wywierających znaczący wpływ na krajowy zakład ubezpieczeń,
- zmiana art. 146 ust. 1 – ma na celu dostosowanie terminologii ustawy o działalności ubezpieczeniowej w zakresie kapitału gwarancyjnego do terminologii dyrektyw UE,
- art. 148 – zmiana ta ma na celu zapewnienie, aby nie zaliczać do aktywów stanowiących środki własne zakładu ubezpieczeń wchodzącego w skład konglomeratu finansowego, akcji lub udziałów finansujących kapitały własne innych zakładów ubezpieczeń i podmiotów wchodzących w skład konglomeratu. Jest to norma o charakterze ostrożnościowym chroniąca wypłacalność zakładów ubezpieczeń. Przepis ten przewiduje także wyjątki od powyższej zasady, które mogą być zastosowane za zgodą organu nadzoru,
- art. 204 – zmiana ta ma na celu pełne dostosowanie do przepisów dyrektywy 98/78/WE, dotyczy ona możliwości współpracy organów nadzoru przy przeprowadzaniu kontroli,

- art. 207a i 208a – dotyczy możliwości żądania przez organ nadzoru od podmiotu innego niż zakład ubezpieczeń wchodzącego w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej i mającego siedzibę na terytorium RP, informacji, wyjaśnień lub danych niezbędnych do sprawowania nadzoru dodatkowego. Organ nadzoru może w każdym czasie, w podmiocie obowiązującym do przekazania informacji, przeprowadzić kontrolę rzetelności tych informacji. Do przeprowadzenia takiej kontroli odpowiednie zastosowanie mają przepisy dotyczące kontroli krajowego zakładu ubezpieczeń,
- art. 214a – zawiera kompetencję dla organu nadzoru do przedstawiania Komisji Europejskiej propozycji negocjacji porozumień z organami nadzoru z państw trzecich, transponuje on art. 10a dyrektywy 98/78/WE, w brzmieniu nadanym mu przez dyrektywę 2002/87/WE,
- w art. 232 proponuje się dodać ust. 3 wskazujący, że nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy ubezpieczeniowej osoba, która składa zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. Rozwiązanie to jest analogiczne do rozwiązania przyjętego w tzw. ustawie o konglomeratach i pozwala na uniknięcie sytuacji, gdy osoba, obowiązana do zachowania tajemnicy ubezpieczeniowej, pomimo uzyskania informacji o popełnieniu przestępstwa, nie może zawiadomić o tym fakcie organów ścigania.

Zmiana ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych polega na wskazaniu KNUiFE możliwości uzyskiwania i przekazywania informacji z innymi organami nadzoru. Zmiana ta ma na celu pełne dostosowanie przepisu do przepisów dyrektyw UE.

Zmiana w ustawie o niektórych zabezpieczeniach finansowych wynika z konieczności ostatniej zmiany dyrektywy 2000/12/WE i polega na dodaniu definicji wielostronnych banków rozwoju. Z uwagi na możliwość zmiany tej definicji zastosowano rozwiązanie

polegające na odesłaniu do każdorazowego brzmienia art. 1 ust. 20 ww. dyrektywy, wymieniającego podmioty objęte definicją.

Zmiany wprowadzone do ustawy o funduszach inwestycyjnych mają na celu umożliwienie przekazywania informacji stanowiących tajemnicę zawodową podmiotom sprawującym nadzór uzupełniający na podstawie projektu ustawy oraz innym podmiotów, o których mowa w dyrektywie 2002/87/WE, co jest jednym z głównych celów dyrektywy 2002/87/WE.

Zmiana art. 50 ustawy o funduszach inwestycyjnych zmierza w kierunku zwiększenia konkurencyjności rynku polskiego dla towarzystw funduszy inwestycyjnych prowadzących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przez odpowiednie implementowanie załącznika nr IV dyrektywy 93/6/WE w sprawie adekwatności kapitałowej przedsiębiorstw inwestycyjnych i instytucji kredytowych, który mówi o obowiązku utrzymywania funduszy własnych na poziomie odpowiadającym 25% „stałych kosztów ogólnych w roku poprzednim”. W związku z brakiem w prawie polskim definicji „stałych kosztów ogólnych” projektodawca po uzgodnieniach merytorycznych z ekspertami Unii Europejskiej, opisał to pojęcie, jako „różnicę pomiędzy wartością kosztów ogółem a wartością zmiennych kosztów dystrybucji”, dając jednocześnie delegację dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia, w drodze rozporządzenia, kryteriów, które muszą spełniać koszty dystrybucji, aby można było zaliczyć je do kosztów zmiennych, o które pomniejsza się koszty ogółem przy wyliczaniu poziomu kapitału własnego, o którym mowa w ust. 1 art. 50.

Z wprowadzeniem opisanej wyżej zmiany, wiąże się konieczność doprecyzowania zapisów w zakresie kapitału początkowego i kapitału własnego towarzystw funduszy inwestycyjnych w art. 49 i kolejnych ustępach art. 50 ustawy o funduszach inwestycyjnych. Zmiany te zmierzają przede wszystkim do zagwarantowania na poziomie ustawy, a nie w akcie prawnym niższej rangi, jak to jest obecnie, utrzymywania kapitałów własnych na poziomie, który jednoznacznie pozwoli zapewnić zgodność naszych regulacji z dyrektywą Rady 93/6/EWG, gwarantując zarazem bezpieczeństwo i wypłacalność towarzystw funduszy inwestycyjnych i spójność rangi uregulowań dotyczących adekwatności

kapitałowej towarzystw funduszy inwestycyjnych z przepisami dotyczącymi publicznego obrotu papierami wartościowymi.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

Cel wprowadzenia ustawy

Celem wprowadzenia ustawy jest wdrożenie do polskiego porządku prawnego dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie nadzoru uzupełniającego nad instytucjami kredytowymi, przedsiębiorstwami ubezpieczeniowymi i firmami inwestycyjnymi w konglomeracie finansowym oraz w sprawie zmian dyrektyw Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

Konsultacje społeczne

Projekt ustawy został uzgodniony przede wszystkim z organami nadzoru nad instytucjami finansowymi w Polsce, tj. z Komisją Nadzoru Bankowego, Komisją Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych oraz Komisją Papierów Wartościowych i Giełd jako organami, które bezpośrednio będą stosowały postanowienia niniejszej ustawy oraz z poszczególnymi resortami, a także instytucjami reprezentującymi poszczególne rodzaje instytucji finansowych działających w Polsce, m. in. Związkiem Banków Polskich, Polską Izbą Ubezpieczeń, Stowarzyszeniem Funduszy Inwestycyjnych, Izbą Domów Maklerskich.

Tekst projektu ustawy w wersji skierowanej do uzgodnień międzyresortowych został również zamieszczony na stronach internetowych Ministerstwa Finansów.

Zgłoszone w trakcie uzgodnień międzyresortowych uwagi miały przede wszystkim charakter doprecyzowujący, nie wniesiono propozycji poważniejszych zmian merytorycznych do projektu ustawy. Uwagi zostały uwzględnione lub uzgodnione w trakcie konferencji uzgodnieniowej.

Zakres Oceny Skutków Regulacji

Skutkiem wejścia w życie ustawy będzie ustanowienie podstaw współpracy i wzajemnej wymiany informacji w zakresie nadzoru nad poszczególnymi instytucjami finansowymi tworzącymi konglomerat finansowy, zarówno w aspekcie krajowym jak i międzynarodowym. Projekt ustawy dotyczy sprawowania nadzoru uzupełniającego, mającego na celu zapewnienie – na poziomie konglomeratu – bezpieczeństwa finansowego instytucji finansowych wchodzących w jego skład, przy czym należy przede wszystkim podkreślić, że regulacje w zakresie nadzoru ostrożnościowego, dotyczącego poszczególnych rodzajów instytucji finansowych są zawarte już w przepisach sektorowych. Na ich podstawie Komisja Nadzoru Bankowego, Komisja Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych, Komisja Papierów Wartościowych i Giełd nadzorują właściwe sektory rynku finansowego dysponując stosownym instrumentarium nadzorczym. Nadzór uzupełniający w zakresie stosowanych środków nadzoru oparty będzie przede wszystkim na istniejących rozwiązaniach sektorowych, w związku z czym wejście w życie ustawy nie powinno spowodować istotnego zwiększenia obciążeń związanych z funkcjonowaniem organów nadzoru.

Skutki wprowadzenia ustawy

Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

Wejście w życie ustawy nie spowoduje negatywnych skutków finansowych dla budżetu państwa, nie przewiduje się dodatkowego istotnego zwiększenia obciążeń organów nadzoru – już w chwili obecnej organy nadzoru prowadzą nadzór skonsolidowany i angażują się we współpracę z krajowymi i zagranicznymi partnerami. Projekt w art. 20 przewiduje możliwość nakładania kar w trybie wykonywanego nadzoru do wysokości 10 000 000 zł, stanowiących dochód budżetu państwa.

Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście w życie ustawy nie spowoduje żadnych istotnych zmian na rynku pracy.

Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Ustawa przyczyni się do zapewnienia stabilności instytucji finansowych oraz bezpieczeństwa finansowego osób korzystających z usług podmiotów wchodzących w skład konglomeratu finansowego.

Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Wejście w życie ustawy nie wpłynie na sytuację i rozwój regionów.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
Jarosław Pietras

Sekr.Min.JP-1502/04/DPE/ot

Warszawa, dnia 13/09/2004 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jarosława Pietrasa, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedstawionym projektem ustawy (nr RM-10-149-04; Nowy Tekst) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Projekt ustawy stanowi wdrożenie do polskiego porządku prawnego Dyrektywy 2002/87/EC w sprawie nadzoru uzupełniającego nad instytucjami kredytowymi, przedsiębiorstwami ubezpieczeniowymi i firmami inwestycyjnymi w konglomeracie finansowym oraz w sprawie zmian Dyrektyw Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/WG oraz Dyrektyw 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady. Celem tego aktu prawnego jest stworzenie jednolitych zasad nadzoru nad instytucjami finansowymi, wchodzącymi w skład konglomeratów finansowych w skali Europejskiego Obszaru Gospodarczego oraz zapewnienie podstaw współpracy i wzajemnej wymiany informacji pomiędzy organami odpowiedzialnymi za nadzór nad poszczególnymi podmiotami, będącymi częścią konglomeratu finansowego, w tym także z państw trzecich. Zasady te zostały przyjęte jako założenia projektu ustawy i znalazły w nim odpowiednie

GABINET
SEKRETARZ STANU
odzwierciedlenie.

2004-09-13

II. W zakresie zastosowanych definicji projekt ustawy zasadniczo odpowiada postanowieniom Dyrektywy 2002/87/WE. W szczególności prawidłowo zdefiniowano takie pojęcia jak konglomerat finansowy, znaczący udział kapitałowy, organ nadzoru, etc. Pomimo różnic w konstrukcji za wdrożoną w projekcie można uznać także definicję sektora finansowego. Ponadto prawidłowo zdefiniowano pojęcie państwa członkowskie jako państwa członkowskie Unii Europejskiej oraz państwa Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym. W ten sposób projekt, z punktu widzenia definicji, znajduje zastosowanie także do państw EOG co jest rozwiązaniem prawidłowym. Projekt wykazuje także zgodność z Dyrektywą 2002/87/WE w zakresie przepisów odnoszących się do adekwatności kapitałowej. W szczególności Oddział 2 projektu odzwierciedla zasady, o których mowa w Sekcji 2 Dyrektywy (przykładowo w odniesieniu do sposobu i metod obliczania wymogu z tytułu adekwatności kapitałowej co reguluje Załącznik I do Dyrektywy). Podstawowa zasada dotycząca wyboru koordynatora, o której mowa w art. 10 ust. 2 a) Dyrektywy została odzwierciedlona w art. 48 1) projektu. Także inne zasady wymienione w projekcie (w tym zasada, o której mowa w art. 48 3) wynikają z postanowień Dyrektywy 2002/87/WE. Zakres współpracy, o którym mowa w art. 57 projektu został określony w zgodności z art. 12 Dyrektywy. Zadania koordynatora zostały natomiast określone w zgodności z art. 11 Dyrektywy. Podobna konkluzja dotyczy zawierania porozumień dotyczących sprawowania nadzoru uzupełniającego. W projekcie wdrożone także zostały zasady odnoszące się do współpracy i wymiany informacji z właściwymi organami nadzoru. W odniesieniu do projektowanych zmian w ustawie – Prawo bankowe należy stwierdzić, że zmiany w definicjach holdingów finansowego, mieszanego i hybrydowego zostały oparte na nowych definicjach finansowej i mieszanej spółki holdingowej. Z kolei nowelizacja art. 140a wprowadza obowiązek, w przypadku wydawania zezwolenia na utworzenie banku krajowego oraz zezwolenia na nabycie znacznego pakietu akcji banku krajowego, zasięgania opinii właściwych władz nadzorczych nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, firmami inwestycyjnymi. Obowiązek ten wynika z nowelizacji art. 12 Dyrektywy 2000/12/WE. Poza tym zmiany w art. 141 wprowadzają obowiązek posiadania przez banki krajowe działające w holdingu mieszanym odpowiednich procedur zarządzania ryzykiem i systemu kontroli wewnętrznej oraz obowiązek informacyjny dotyczący każdej istotnej transakcji z podmiotami działającymi w holdingu. Stanowi to implementację art. 55a Dyrektywy 2000/12/WE.

III. W konkluzji stwierdzam, że przedstawiony projekt ustawy o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

2 Tomasz Nowakowski
Z. Up. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej
PODSEKRETARZ STANU
T. Nowakowski
Tomasz Nowakowski

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Mirosław Gronicki
Minister Finansów

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie metod obliczania funduszy własnych i wymogów z tytułu adekwatności
kapitałowej oraz metod przeprowadzania rachunku adekwatności kapitałowej
konglomeratu finansowego,
oraz szczegółowych metod i sposobów sporządzania sprawozdań w zakresie
adekwatności kapitałowej**

Na podstawie art. 23 ustawy z dnia 2004 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr, poz.), zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rachunek adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego przeprowadza poprzez zestawienie funduszy własnych z wymogami z tytułu adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego, obliczonych za pomocą metod określonych w ust. 2.

2. W rachunku adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego fundusze własne i wymogi kapitałowe oblicza się za pomocą jednej z następujących metod:

- 1) metoda oparta na skonsolidowanych funduszach własnych konglomeratu:
 - a) fundusze własne konglomeratu finansowego oblicza się na podstawie skonsolidowanego sprawozdania finansowego konglomeratu,
 - b) wymogi kapitałowe z tytułu adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego, oblicza się na podstawie skonsolidowanego sprawozdania finansowego konglomeratu, jako sumę wymogów kapitałowych podmiotów należących do sektora finansowego konglomeratu;
- 2) metoda oparta na zagregowanych funduszach własnych finansowego sektora konglomeratu:
 - a) fundusze własne konglomeratu finansowego oblicza się na podstawie indywidualnych sprawozdań finansowych podmiotów należących do sektora finansowego, jako sumę:
 - funduszy własnych podmiotów regulowanych należących do tego sektora, oraz
 - ujętych zgodnie z zasadą proporcjonalności ryzyka, określoną w ust. 5, funduszy własnych podmiotów nieregulowanych należących do tego sektora
 - pomniejszoną o sumę znacznych udziałów kapitałowych każdego podmiotu konglomeratu w innych podmiotach konglomeratu, o ile udziały te nie zostały uwzględnione jako pomniejszenia funduszy własnych poszczególnych podmiotów na podstawie regulacji sektorowych,

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 134, poz. 1427).

- b) wymogi z tytułu adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego, oblicza się na podstawie indywidualnych sprawozdań finansowych podmiotów należących do sektora finansowego konglomeratu, jako sumę:
- wymogów kapitałowych podmiotów regulowanych należących do tego sektora, oraz
 - ujętych zgodnie z zasadą proporcjonalności ryzyka, określoną w ust. 5, wymogów kapitałowych podmiotów nieregulowanych należących do tego sektora;

3) metoda oparta na funduszach własnych podmiotu wiodącego konglomeratu:

- a) fundusze własne konglomeratu finansowego oblicza się na podstawie indywidualnego sprawozdania finansowego podmiotu wiodącego, jako fundusze własne podmiotu wiodącego, pomniejszone o sumę znacznych udziałów kapitałowych tego podmiotu w innych podmiotach konglomeratu, o ile udziały te nie zostały uwzględnione jako pomniejszenia funduszy własnych tego podmiotu na podstawie regulacji sektorowych,
- b) wymogi z tytułu adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego, oblicza się jako sumę:
- wymogów kapitałowych podmiotu wiodącego, oraz
 - ujętych zgodnie z zasadą proporcjonalności ryzyka, określoną w ust. 5, wymogów kapitałowych pozostałych podmiotów konglomeratu;

4) metoda mieszana:

- a) fundusze własne konglomeratu finansowego oblicza się jako sumę funduszy własnych wyznaczonych poprzez odpowiednie zastosowanie metod określonych w pkt 1-3,
- b) wymogi z tytułu adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego oblicza się jako sumę wymogów kapitałowych wyznaczonych poprzez odpowiednie zastosowanie metod określonych w pkt 1-3
- w odniesieniu do podgrup konglomeratu określonych przez koordynatora w porozumieniu z innymi zainteresowanymi organami nadzoru i po zasięgnięciu opinii podmiotu wiodącego.

3. Przez fundusze własne podmiotu rozumie się:

1) określone w regulacjach sektorowych:

- a) fundusze własne – w przypadku podmiotów regulowanych należących do sektora bankowego,
- b) margines wypłacalności - w przypadku podmiotów regulowanych należących do sektora ubezpieczeniowego,
- c) fundusze nadzorowane - w przypadku podmiotów regulowanych należących do sektora usług inwestycyjnych,
- d) fundusze własne, margines wypłacalności lub fundusze nadzorowane – w przypadku dominującego podmiotu nieregulowanego, w zależności od tego który z sektorów finansowych konglomeratu jest sektorem najistotniejszym.

- 2) aktywa netto - w przypadku podmiotów nieregulowanych innych niż dominujący podmiot nieregulowany.
4. Za elementy funduszy własnych konglomeratu finansowego można uznać wyłącznie pozycje określone w poszczególnych regulacjach sektorowych, w kwotach zgodnych z ograniczeniami wynikającymi z tych regulacji.
5. Zasada proporcjonalności ryzyka oznacza ujmowanie funduszy własnych lub wymogów kapitałowych podmiotów w rachunku wymogu kapitałowego w następujący sposób:
- 1) w przypadku podmiotów, w których nie występuje niedobór funduszy własnych - w części:
 - a) odpowiadającej procentowemu udziałowi podmiotu dominującego w kapitale tego podmiotu lub
 - b) ustalonej przez koordynatora w porozumieniu z innymi zainteresowanymi organami nadzoru i po zasięgnięciu opinii podmiotu wiodącego, w przypadku braku związków kapitałowych między podmiotem dominującym i tym podmiotem;
 - 2) w przypadku podmiotów, w których występuje niedobór funduszy własnych - w całości, przy czym jeśli w opinii koordynatora podmiot dominujący nie ponosi odpowiedzialności za ten podmiot lub też odpowiedzialność podmiotu dominującego jest ograniczona ściśle i wyłącznie do jego udziału kapitałowego w tym podmiocie, odpowiednio stosuje się pkt 1.

§ 2. Wymogi kapitałowe podmiotu należącego do danego sektora finansowego w konglomeracie finansowym oblicza się:

- 1) w przypadku podmiotu regulowanego - zgodnie z regulacjami sektorowymi;
- 2) w przypadku podmiotu nieregulowanego - jako teoretyczny wymóg kapitałowy, oznaczający wymóg kapitałowy, który obowiązywałby ten podmiot, gdyby był on podmiotem regulowanym, przy czym w przypadku dominującego podmiotu nieregulowanego teoretyczny wymóg kapitałowy z tytułu adekwatności kapitałowej oblicza się zgodnie z regulacjami sektorowymi obowiązującymi najistotniejszy sektor finansowy w konglomeracie finansowym.

§ 3. 1. Podmiot wiodący przeprowadza rachunek adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego zgodnie z załącznikiem nr 1 do rozporządzenia, według stanu na koniec ostatniego dnia miesiąca kończącego każdy kwartał.

2. Podmiot wiodący przekazuje koordynatorowi na piśmie w ciągu 30 dni od dnia kończącego rok:

- 1) wyniki rachunku adekwatności kapitałowej obliczone według danych na dzień kończący rok zgodnie z załącznikiem nr 1 do rozporządzenia,
- 2) listę podmiotów należących do konglomeratu finansowego, sporządzoną na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 2 do rozporządzenia.

3. Podmiot wiodący obowiązany jest niezwłocznie powiadomić koordynatora o naruszeniu normy adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego, o której mowa w art. 22 ustawy o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego, załączając informacje, o których mowa w ust. 2 pkt 1, według danych na dzień wystąpienia naruszenia.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem

Minister Finansów

**Załączniki
do rozporządzenia Ministra Finansów
z dnia**

Załącznik nr 1

Nazwa podmiotu wiodącego

Data: _____

Adekwatność kapitałowa konglomeratu finansowego

Obliczenia na dzień _____

Metoda¹⁾ _____

Lp.	Opis	Wartość (w tys. zł 0,00)
1	Fundusze bazowe ²⁾	
2	Pomniejszenie funduszy bazowych ³⁾	
3	Fundusze własne konglomeratu finansowego [1]-[2]	
4	Wymogi kapitałowe sektora bankowego [5]+[6], w tym:	
5	Podmioty regulowane	
6	Podmioty nieregulowane	
7	Wymogi kapitałowe sektora ubezpieczeniowego [8]+[9], w tym:	
8	Podmioty regulowane	
9	Podmioty nieregulowane	
10	Wymogi kapitałowe sektora inwestycyjnego [11]+[12], w tym:	
11	Podmioty regulowane	
12	Podmioty nieregulowane	
13	Wymogi kapitałowe konglomeratu finansowego [4]+[7]+[10]	
14	Nadwyżka (+) / niedobór (-) funduszy własnych konglomeratu finansowego [3] – [13]	

Sporządził: _____

Zatwierdził: _____

**Objaśnienia
do formularza „Adekwatność kapitałowa konglomeratu finansowego”**

1) Wpisać 1, 2, 3 lub 4 zgodnie z następującym opisem:

- 1 - metoda oparta na skonsolidowanych funduszach własnych konglomeratu (§ 1 ust. 2 pkt 1),
- 2 - metoda oparta na zagregowanych funduszach własnych finansowego sektora konglomeratu (§ 1 ust. 2 pkt 2),
- 3 - metoda oparta na funduszach własnych podmiotu wiodącego konglomeratu finansowego (§ 1 ust. 2 pkt 3),
- 4 – metoda mieszana – w przypadku stosowania metody mieszanej, do formularza należy załączyć odrębne formularze dotyczące zastosowania poszczególnych metod 1-3 w podgrupach konglomeratu (§ 1 ust. 2 pkt 4).

2) W zależności od stosowanej metody (1, 2, 3 lub 4) „fundusze bazowe” oznaczają:

- metoda 1 - fundusze własne konglomeratu finansowego obliczone na podstawie skonsolidowanego sprawozdania finansowego konglomeratu (§ 1 ust. 2 pkt 1 lit. a), odnosi się także odpowiednio do podgrupy konglomeratu finansowego,
- metoda 2 – fundusze własne podmiotów należących do sektora finansowego konglomeratu z uwzględnieniem zasady proporcjonalności ryzyka (§ 1 ust. 2 pkt 2 lit. a), odnosi się także odpowiednio do podgrupy konglomeratu finansowego,
- metoda 3 - fundusze własne podmiotu wiodącego (§ 1 ust. 2 pkt 3 lit. a),
- metoda 4 – suma funduszy bazowych obliczonych w odniesieniu do podgrup konglomeratu za pomocą metod 1-3 (§ 1 ust. 2 pkt 4 lit. a).

W kolumnie „wartość” wpisać kwotę funduszy bazowych obliczonych wskazaną metodą zgodnie z powyższym opisem.

3) W zależności od stosowanej metody (1, 2, 3 lub 4) „pomniejszenie funduszy bazowych” oznacza:

- metoda 1 – brak pomniejszenia funduszy bazowych – 0 (§ 1 ust. 2 pkt 1 lit. a),
- metoda 2 – suma znacznych udziałów kapitałowych podmiotów konglomeratu nieuwzględnionych jako pomniejszenia ich funduszy własnych (§ 1 ust. 2 pkt 2 lit. a),
- metoda 3 - suma znacznych udziałów kapitałowych podmiotu wiodącego w pozostałych podmiotach konglomeratu, nieuwzględnionych jako pomniejszenia funduszy własnych podmiotu wiodącego (§ 1 ust. 2 pkt 3 lit. a),
- metoda 4 – suma pomniejszeń funduszy bazowych obliczonych w odniesieniu do podgrup konglomeratu za pomocą metod 1-3 (§ 1 ust. 2 pkt 4 lit. a).

W kolumnie „wartość” wpisać kwotę pomniejszeń funduszy bazowych obliczonych wskazaną metodą.

Załącznik nr 2

Nazwa podmiotu wiodącego

Data: _____

Lista podmiotów należących do konglomeratu finansowego

Lp.	Nazwa podmiotu	Klasa PKD
1		
2		
3		
4		
5		
6		
7		
8		
...		

Sporządził: _____

Zatwierdził: _____

UZASADNIENIE

Wejście w życie ustawy z dnia..... o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr, poz.), spowodowało konieczność wydania aktów wykonawczych do tej ustawy.

Stosownie do treści art. 23 w/w ustawy Minister Finansów został zobowiązany do określenia, w drodze rozporządzenia:

- metod obliczania funduszy własnych i wymogów z tytułu adekwatności kapitałowej oraz metod przeprowadzania rachunku adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego, które mogą być wskazane przez koordynatora do obliczania rachunku adekwatności kapitałowej;
- szczegółowych metod i sposobów sporządzania sprawozdań w zakresie adekwatności kapitałowej.

Rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji ustawowej w zakresie określenia metod przeprowadzania rachunku adekwatności kapitałowej konglomeratów finansowych. Zgodnie z rozwiązaniami przyjętymi w dyrektywie 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie nadzoru uzupełniającego nad instytucjami kredytowymi, przedsiębiorstwami ubezpieczeniowymi i firmami inwestycyjnymi w konglomeracie finansowym oraz w sprawie zmian dyrektyw Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektyw 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.Urz. UE L 035 z 11.02.2003), rachunek adekwatności kapitałowej określono jako porównanie funduszy własnych konglomeratu finansowego z wymogami z tytułu adekwatności kapitałowej. Określono cztery metody przeprowadzania tego rachunku:

Metoda 1: oparta na skonsolidowanych funduszach własnych konglomeratu,

Metoda 2: oparta na zagregowanych funduszach własnych podmiotów należących do sektora finansowego konglomeratu

Metoda 3: oparta na funduszach własnych podmiotu wiodącego konglomeratu,

Metoda 4: mieszana – polegająca na zastosowaniu metod 1-3 do wyróżnionych podgrup konglomeratu.

Zasady wyboru metody w odniesieniu do konkretnego konglomeratu zostały określone w ustawie.

Dodatkowo rozporządzenie określa obowiązki podmiotu wiodącego związane ze sprawozdawczością w zakresie adekwatności kapitałowej konglomeratu, w tym w szczególności: formę i częstotliwość przekazywania sprawozda.

Określona w rozporządzeniu metodologia przeprowadzania rachunku adekwatności kapitałowej jest zgodna z dyrektywą 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie nadzoru uzupełniającego nad instytucjami kredytowymi, przedsiębiorstwami ubezpieczeniowymi i firmami inwestycyjnymi w konglomeracie finansowym oraz w sprawie zmian dyrektyw Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektyw 98/78/ WE i 2000/12/ WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.Urz. WE L 035 z 11.02.2003).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

Niniejsze rozporządzenie oddziałuje na podmioty wchodzące w skład grup stanowiących konglomeraty finansowe, w tym w szczególności na podmioty regulowane oraz pośrednio na klientów podmiotów regulowanych, zwiększając poziom bezpieczeństwa finansowego tych podmiotów.

Projekt nie ma wpływu na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki, a także na sytuację i rozwój regionalny kraju.

Projekt nie pociąga za sobą obciążeń dla budżetu państwa.

**Rozporządzenie
Ministra Finansów¹⁾**

z dnia

w sprawie rodzajów transakcji wewnątrzgrupowych dokonywanych przez podmioty wchodzące w skład konglomeratu finansowego, które mogą zostać wskazane przez koordynatora jako podlegające obowiązkowi sprawozdawczemu oraz formy i trybu przekazywania koordynatorowi sprawozdania w zakresie znaczących transakcji wewnątrzgrupowych na poziomie konglomeratu finansowego

Na podstawie art. 34 ustawy z dnia..... o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) rodzaje transakcji dokonywanych przez podmioty wchodzące w skład konglomeratu, które mogą zostać wskazane przez koordynatora jako podlegające obowiązkowi sprawozdawczemu;
- 2) formę i tryb przekazywania koordynatorowi sprawozdania w zakresie znaczących transakcji wewnątrzgrupowych.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) ustawie - rozumie się przez to ustawę z dnia..... o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr, poz.);
- 2) podmiocie sprawozdawczym – rozumie się przez to podmiot wiodący;
- 3) umowie handlowej - rozumie się przez to umowę sprzedaży, najmu, dzierżawy oraz umowę dostawy towarów lub usług;
- 4) informacji dodatkowej – rozumie się przez to informację o:
 - a) stwierdzonych przez podmiot sprawozdawczy zagrożeniach dla wypłacalności podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego w związku z zawarciem znaczących transakcji wewnątrzgrupowych,
 - b) braku zagrożeń, o których mowa w lit. a,

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej - instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 134, poz. 1427).

- c) działaniach, które zostały podjęte lub mają być podjęte w celu przywrócenia prawidłowych stosunków w przypadku stwierdzenia zagrożeń, o których mowa w lit. a.

§ 3.1. Obowiązkowi sprawozdawczemu mogą podlegać następujące rodzaje transakcji wewnątrzgrupowych:

- 1) transakcje, których przedmiotem są instrumenty finansowe w rozumieniu art. 3a ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. - Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi (Dz. U. z 2002 r. Nr 49, poz. 447 z późn. zm.²⁾), emitowane przez podmioty wchodzące w skład konglomeratu finansowego lub podmioty, dla których podmiot wchodzący w skład konglomeratu finansowego pełni funkcję zarządzającego częścią lub całością aktywów;
- 2) umowy pożyczki lub kredytu, w wyniku których powstają zobowiązania podporządkowane, nieprzewidujące obowiązku ustanowienia zabezpieczeń zwrotu pożyczki lub kredytu oraz niedopuszczające możliwości odstąpienia od nich przed upływem okresu wymagalności wynikających z nich zobowiązań, z wyłączeniem takich okoliczności jak likwidacja lub upadłość podmiotu;
- 3) umowy handlowe;
- 4) umowy lokaty bankowej, z wyłączeniem umów zawieranych przez fundusze inwestycyjne, w rozumieniu ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546);
- 5) inne, niż wymienione w pkt 2, umowy pożyczki lub kredytu, a także umowy o podobnym charakterze;
- 6) umowy gwarancji oraz inne transakcje pozabilansowe;
- 7) umowy o lokatę w ramach ubezpieczeniowej grupy kapitałowej;
- 8) transakcje dotyczące środków stanowiących pokrycie marginesu wypłacalności w ramach ubezpieczeniowej grupy kapitałowej;
- 9) porozumienia w zakresie podziału kosztów w ramach ubezpieczeniowej grupy kapitałowej;
- 10) umowy warunkowe;
- 11) umowy z przyrzeczeniem lub zobowiązaniem się do odkupu, w tym na podstawie odrębnej umowy;
- 12) umowy ubezpieczenia;
- 13) inne.

2. Zobowiązaniami podporządkowanymi, o których mowa w ust. 1 pkt 2, są zobowiązania, których termin wymagalności, od momentu ich powstania, jest dłuższy niż dwa lata, i w odniesieniu do których wierzyciel zobowiązał się nieodwołalnie do tego, że w razie otwarcia likwidacji lub ogłoszenia upadłości domu maklerskiego, jego roszczenia zostaną zaspokojone w ostatniej kolejności.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 240, poz. 2055, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 84, poz. 774, Nr 124, poz. 1151, Nr 170, poz. 1651 i Nr 223, poz. 2216 oraz z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 91, poz. 871, Nr 96, poz. 959, Nr 116, poz. 1205 i Nr 146, poz. 1546.

§ 4. Podmiot sprawozdawczy sporządza sprawozdanie w zakresie znaczących transakcji wewnątrzgrupowych zgodnie ze wzorem określonym w załączniku do rozporządzenia.

§ 5. 1. Kwoty wykazywane w sprawozdaniu w zakresie transakcji wewnątrzgrupowych podaje się z dokładnością do tysiąca złotych.

2. W zakresie wyceny pozycji sprawozdawczych stosuje się przepisy ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. z 2002 r. Nr 76, poz. 694³).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2005 r.

Minister Finansów

³ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 60, poz. 535, Nr 139, poz. 1324, Nr 60, poz. 535, Nr 124, poz. 1152 i Nr 229, poz. 2276 oraz z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 145, poz. 1535 i Nr 146, poz. 1546.

**Sprawozdanie w zakresie
transakcji wewnątrzgrupowych, które podlegają dodatkowemu obowiązkowi sprawozdawczemu**

Za okres sprawozdawczy	
Data początkowa	
Data końcowa	

Lp.	Data zawarcia transakcji	Rodzaj transakcji*)	Przedmiot transakcji	Wartość transakcji	Informacja dodatkowa	Nazwa stron transakcji
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)
.....						
.....						
.....						
.....						
.....						
.....						

*) - oznaczenia zgodnie z numerami punktów zawartych w § 3 ust. 1 rozporządzenia, za wyjątkiem transakcji, których wartość przekracza próg określony przez koordynatora albo w ustawie;

***) - przy nazwie należy uwzględnić identyfikację podmiotu regulowanego (R)

sprawozdanie sporządził:

.....

sprawozdanie zatwierdził:

.....

sprawozdanie akceptował:

.....

Uzasadnienie

Wejście w życie ustawy z dnia..... o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr, poz.), spowodowało konieczność wydania aktów wykonawczych do tej ustawy.

Stosownie do treści art. 34 w/w ustawy Minister Finansów został zobowiązany do określenia, w drodze rozporządzenia:

- rodzajów transakcji wewnątrzgrupowych, które mogą zostać wskazane przez koordynatora jako podlegające obowiązkowi sprawozdawczemu;
- formy sporządzania i trybu przekazywania koordynatorowi sprawozdania w zakresie znaczących transakcji wewnątrzgrupowych.

Opracowanie projektu wiąże się z implementacją dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi w konglomeracie finansowym oraz w sprawie zmian dyrektyw Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektyw 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.Urz WE L 035 z 11.02.2003).

Stosownie do art. 8 ust. 3 tej Dyrektywy, do czasu dalszej koordynacji prawodawstwa wspólnego Państwa Członkowskie mogą określić limity ilościowe i wymogi jakościowe lub umożliwić swoim właściwym władzom określenie limitów ilościowych i wymogów jakościowych lub podjąć inne środki nadzorcze, które pozwoliłyby na osiągnięcie celów nadzoru uzupełniającego w odniesieniu do transakcji podmiotów regulowanych objętych tym nadzorem dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy.

Projekt określa rodzaje transakcji wewnątrzgrupowych, które podlegają obowiązkowi sprawozdawczemu zgodnie z art. 33 ustawy o nadzorze uzupełniającym. Transakcje te nie zostały przedstawione w ujęciu sektorowym, ale łącznie, z uwagi na to, że w skład konglomeratu wchodzi podmioty z co najmniej dwóch sektorów. Z tego względu bardziej właściwe wydawało się ujęcie przedmiotowe rodzajów transakcji, z jednoczesnym uwzględnieniem umów charakterystycznych dla poszczególnych sektorów. Transakcje określone w § 3 są istotne z punktu widzenia prowadzenia działalności przez podmioty regulowane i mogą służyć niezgodnemu z ustawą i regulacjami sektorowymi tworzeniu funduszy własnych przez podmioty regulowane. Monitorowanie ich jest zatem niezbędne dla zapewnienia stabilności finansowej konglomeratu. Wyłączenie w § 3 ust. 1 pkt 4 umów lokaty bankowej zawieranych przez fundusze inwestycyjne jest podyktowane dużą ilością takich umów zawieranych przez fundusze każdego dnia przy stosunkowo niewielkiej możliwości praktycznego wpływu takich umów na niezgodne z ustawą i regulacjami sektorowymi tworzenie

funduszy własnych przez podmioty regulowane. Z kolei umowy te zawierają się w ustawowej definicji pojęcia transakcji wewnątrzgrupowych.

Komisja Nadzoru Bankowego, Komisja Papierów Wartościowych i Giełd oraz Komisja Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych wyraziła pozytywną opinię na temat projektu.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

Niniejsze rozporządzenie oddziałuje na podmioty wchodzące w skład grup stanowiących konglomeraty finansowe, w tym w szczególności na podmioty regulowane oraz pośrednio na klientów podmiotów regulowanych, zwiększając poziom bezpieczeństwa finansowego tych podmiotów.

Projekt nie ma wpływu na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki, a także na sytuację i rozwój regionalny kraju.

Projekt nie pociąga za sobą obciążeń dla budżetu państwa.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

w sprawie określenia rodzajów ryzyka, które mogą być wskazane przez koordynatora jako podlegające obowiązkowi sprawozdawczemu, zasad ustalania przez koordynatora kryteriów uznawania koncentracji ryzyka za znaczącą oraz formy sporządzania i trybu przekazywania koordynatorowi sprawozdania w zakresie znaczącej koncentracji ryzyka na poziomie konglomeratu finansowego

Na podstawie art. 39 ust. 3 ustawy o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nrpoz.), zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie określa:

- 1) rodzaje ryzyka, które mogą zostać wskazane przez koordynatora jako podlegające obowiązkowi sprawozdawczemu;
- 2) zasady ustalania przez koordynatora kryteriów uznawania koncentracji ryzyka za znaczącą na poziomie konglomeratu finansowego;
- 3) formę sporządzania i tryb przekazywania koordynatorowi sprawozdania w zakresie znaczącej koncentracji ryzyka na poziomie konglomeratu finansowego.

§ 2.

Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) państwie członkowskim – należy przez to rozumieć państwo członkowskie w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego, zwana dalej „ustawą”;
- 2) podmiocie regulowany – należy przez to rozumieć podmiot regulowany i dominujący podmiot nieregulowany w rozumieniu ustawy;
- 3) regulacjach sektorowych – należy przez to rozumieć regulacje sektorowe w rozumieniu ustawy;
- 4) ryzyku kredytowym – należy przez to rozumieć możliwość poniesienia przez podmiot regulowany straty finansowej w związku z utratą przez pożyczkobiorcę lub kredytobiorcę możliwości obsługi długu, w tym także spłaty kredytu lub pożyczki postawionych w stan natychmiastowej wymagalności;

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej- instytucje finansowe na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 134, poz. 1427).

- 5) ryzyku kontrahenta – należy przez to rozumieć możliwość poniesienia przez podmiot regulowany straty finansowej z tytułu niewywiązania się przez kontrahenta podmiotu regulowanego ze zobowiązań wobec podmiotu regulowanego;
- 6) ryzyku inwestycyjnym – należy przez to rozumieć możliwość poniesienia przez podmiot regulowany straty finansowej bezpośrednio lub pośrednio w związku z zarządzaniem aktywami podmiotu regulowanego;
- 7) ryzyku ubezpieczeniowym – należy przez to rozumieć możliwość poniesienia przez podmiot regulowany, będący zakładem ubezpieczeń, straty finansowej bezpośrednio lub pośrednio w związku z założeniami dotyczącymi kalkulacji składek, rezerw techniczno-ubezpieczeniowych oraz w związku z kosztami działalności lub niekontrolowanym rozwojem działalności podmiotu regulowanego;
- 8) ryzyku rynkowym – należy przez to rozumieć możliwość poniesienia przez podmiot regulowany straty finansowej wynikającej ze zmian lub niestabilności cen na rynkach finansowych;
- 9) innych rodzajach ryzyka – należy przez to rozumieć możliwość poniesienia przez podmiot regulowany straty finansowej z tytułu innych ryzyk niż wymienione w pkt 2-6.

§ 3.

Koordinator, określając rodzaje ryzyk, których znacząca koncentracja podlega obowiązkowi sprawozdawcza, może uwzględnić:

- 1) ryzyko kredytowe;
- 2) ryzyko kontrahenta;
- 3) ryzyko inwestycyjne;
- 4) ryzyko ubezpieczeniowe;
- 5) ryzyko rynkowe;
- 6) inne rodzaje ryzyka.

§ 4.

1. Koordynator, ustalając dla danego konglomeratu finansowego kryteria uznawania koncentracji danego rodzaju ryzyka za znaczącą, przyjmuje limity ilościowe lub innego rodzaju normy o charakterze ostrożnościowym ustalające maksymalny poziom dopuszczalnej koncentracji dla tego rodzaju ryzyka, stosowane w regulacjach sektorowych dotyczących działalności danego podmiotu regulowanego.
2. Koordynator może obniżyć limity ilościowe lub innego rodzaju normy o charakterze ostrożnościowym, o których mowa w ust. 1, o nie więcej niż 50%.
3. W przypadku, gdy regulacje sektorowe dotyczące działalności danego podmiotu regulowanego nie przewidują limitów ilościowych lub innego rodzaju norm o charakterze ostrożnościowym ustalających maksymalny poziom dopuszczalnej koncentracji dla tego rodzaju ryzyka, a ryzyko to jest właściwe działalności tego podmiotu regulowanego, stosuje się odpowiednio limity ilościowe lub innego rodzaju normy o charakterze ostrożnościowym przyjęte w regulacjach innego sektora finansowego objętego działalnością konglomeratu finansowego, obowiązujących w państwie członkowskim siedziby podmiotu regulowanego. W przypadku, gdy zastosowanie ma więcej niż jedna regulacja sektorowa, stosuje się tę regulację, która odnosi się do sektora o większej sumie bilansowej w danym okresie sprawozdawczym. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

4. W przypadku, gdy dla danego rodzaju ryzyka, które jest właściwe działalności podmiotu regulowanego, nie ustalono kryteriów uznawania koncentracji ryzyka za znaczącą zgodnie z ust. 1-3, przyjmuje się, że koncentracja taka jest znacząca, jeżeli z tytułu danego ryzyka podmiot regulowany może ponieść stratę finansową równą bądź przewyższającą 25% równowartości wymogu wypłacalności wobec tego podmiotu regulowanego, ustalonego zgodnie z obowiązującymi ten podmiot regulacjami sektorowymi.

§ 5.

W przypadku dominującego podmiotu nieregulowanego do ustalenia kryteriów uznawania koncentracji danego rodzaju ryzyka za znaczącą stosuje się odpowiednio limity ilościowe lub innego rodzaju normy o charakterze ostrożnościowym stosowane w regulacji sektorowej która odnosi się do sektora w konglomeracie finansowym o większej sumie bilansowej w danym okresie sprawozdawczym.

§ 6.

Koordinator, ustalając dla danego konglomeratu finansowego kryteria uznawania koncentracji danego rodzaju ryzyka za znaczącą, może przyjąć, obok kryteriów ustalonych zgodnie z § 4 i 5 albo zamiast tych kryteriów, że koncentrację ryzyka uznaje się za znaczącą, jeżeli strata finansowa, której możliwość poniesienia zachodzi, jest równa lub wyższa niż określony przez koordynatora procent wymogu z tytułu adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego, nie niższy jednak niż 5%.

§ 7.

Wzór formy sprawozdania w zakresie znaczącej koncentracji ryzyka na poziomie konglomeratu finansowego stanowi załącznik do rozporządzenia.

§ 8.

Sprawozdanie w zakresie znaczącej koncentracji ryzyka na poziomie konglomeratu finansowego przekazuje się koordinatorowi w formie pisemnej oraz w formie elektronicznej, w formacie umożliwiającym odczyt przy użyciu powszechnie dostępnych aplikacji.

§ 9.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem

Uzasadnienie

Wejście w życie ustawy z dnia o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr, poz.), spowodowało konieczność wydania aktów wykonawczych do tej ustawy.

Stosownie do treści art. 39 ust. 3 w/w ustawy Minister Finansów został zobowiązany do określenia, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzajów ryzyka, które mogą zostać wskazane przez koordynatora jako podlegające obowiązkowi sprawozdawczemu;
- 2) zasad ustalania przez koordynatora kryteriów uznawania koncentracji ryzyka za znaczącą na poziomie konglomeratu finansowego;
- 3) formy sporządzania i tryb przekazywania koordynatorowi sprawozdania w zakresie znaczącej koncentracji ryzyka na poziomie konglomeratu finansowego.

Niniejszy projekt stanowi wypełnienie powołanej delegacji ustawowej.

Opracowanie projektu wiąże się z implementacją dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi w konglomeracie finansowym oraz w sprawie zmian dyrektyw Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektyw 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.Urz. WE L 035 z 11.02.2003).

Zgodnie z załącznikiem nr II ww. dyrektywy, przy określaniu lub wydawaniu opinii na temat rodzajów transakcji i ryzyka, koordynator i właściwe kompetentne władze winny uwzględnić specyfikę struktury grupowej i zarządzanie ryzykiem w konglomeracie finansowym. W celu określenia znaczącej koncentracji ryzyka, jaka ma podlegać obowiązkowi sprawozdawczemu, koordynator, winien określić odpowiednie progi w relacji do regulacyjnych funduszy własnych lub przepisów technicznych.

Jako ryzyka, których koncentracja podlega obowiązkowi sprawozdawczemu, w rozporządzeniu wskazano:

- 1) ryzyko kredytowe,
- 2) ryzyko kontrahenta,
- 3) ryzyko inwestycyjne,
- 4) ryzyko ubezpieczeniowe,
- 5) ryzyko rynkowe,
- 6) inne rodzaje ryzyka.

Przyjęto zasadę, że koordynator, ustalając dla danego konglomeratu finansowego kryteria uznawania koncentracji danego rodzaju ryzyka za znaczącą, przyjmuje limity ilościowe lub innego rodzaju normy o charakterze ostrożnościowym ustalające maksymalny poziom dopuszczalnej koncentracji dla tego rodzaju ryzyka, stosowane w regulacjach sektorowych dotyczących działalności danego podmiotu regulowanego.

W przypadku natomiast, gdy dla danego rodzaju ryzyka, które jest właściwe działalności podmiotu regulowanego, nie ustalono, według tych zasad, kryteriów uznawania koncentracji ryzyka za znaczącą, przyjmuje się, że koncentracja taka jest znacząca, jeżeli z tytułu danego ryzyka podmiot regulowany może ponieść stratę finansową równą bądź przewyższającą 25% równowartości wymogu wypłacalności wobec tego podmiotu regulowanego, ustalonego zgodnie z obowiązującymi ten podmiot regulacjami sektorowymi.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

Niniejsze rozporządzenie oddziałuje na podmioty wchodzące w skład grup stanowiących konglomeraty finansowe, w tym w szczególności na podmioty regulowane oraz pośrednio na klientów podmiotów regulowanych, zwiększając poziom bezpieczeństwa finansowego tych podmiotów.

Projekt nie ma wpływu na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki, a także na sytuację i rozwój regionalny kraju.

Projekt nie pociąga za sobą obciążeń dla budżetu państwa.